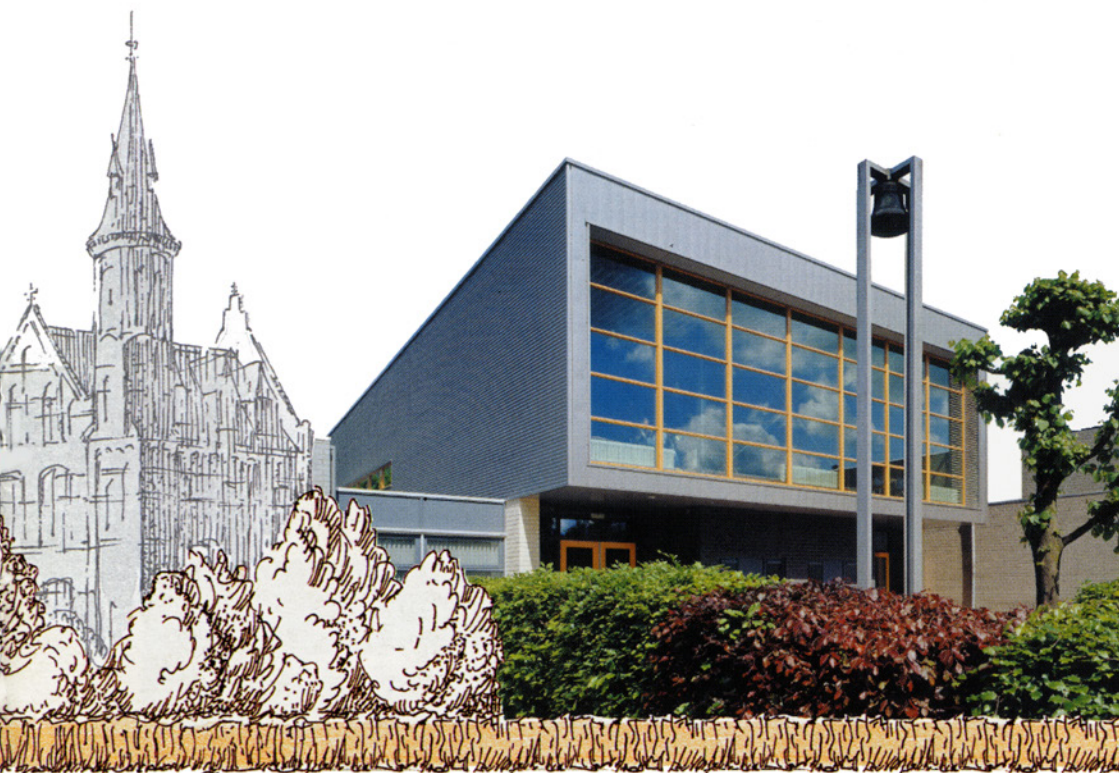

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 34ste jaargang, nummer 1, 2022

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.

Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Vriendschap voor het leven ontstond op Beekvliet	33
• Reünie verplaatst naar najaar	9	• Leo Mesman: muzikale ezelsbruggetjes	39
• Wie kent het nog? Beekvlietlied	10	• Oud-leerlingen keren terug als docent of stagiair	40
• Jan Lurinks legt uit: Van Athene naar Delphi	11	• Kees Quinten, oud-docent aardrijkskunde	43
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	12	• IM Jan van Bakel	49
• Maarten van Gestel maakte podcast over 'De Schrik van Roden'	25	• Carrière-switch Jolande van Erp	52
• Eerbetoon aan Marc Kapteijns: 'Hippie tussen de stropdassen'	28	• Personalía	57
• Henk Wijnen verklaart uit de vitrinekast: Koolspitslamp	29	• Colofon	58
• Heleen de Kort: Beekvlietnostalgie gebonden in jaarboeken	30		

De verbouwing is bijna klaar

I Voorwoord voorjaar 2022

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Meestal rond de aanmelding van nieuwe leerlingen laait de discussie op over het nut en de bijzondere status van het gymnasium. Onlangs verscheen er een boek, getiteld 'Het gymnasium, het

verhaal van een eigengereid schooltype'. Is het een achterhaald elitair wit bolwerk of een creatieve broedplaats voor getalenteerde pupillen? In de jaren 70 werden pogingen gedaan om een egalitaire middenschool in te voeren. Want wat had je in godsnaam aan Latijn en Grieks? Op mijn Eindhovense scholengemeenschap -vanouds een augustijnenbolwerk met een traditioneel sterke gymnasiumafdeling- maakte ik jaarlijks promotie voor dit schooltype. Ik moest veel vooroordelen bij leerlingen en ouders ontzenuwen om geschikte kandidaten over te halen. Verwijzing naar de revenuen van mijn eigen gymnasiumopleiding was niet overtuigend. Een beroep op exclusiviteit is kennelijk beter gaan werken; veel gymnasia -Beekvliet uitgezonderd- werken sindsdien met wachtlijsten en loting. Dat leidt bij anderen weer tot een vorm van 'gymnasiumschaamte'. Interessante discussies, zolang het gymnasium maar blijft, denk ik dan...

Tempora Nostra dankt er zijn bestaan aan. En oud-leerlingen blijven hun school koesteren, zo lezen we in deze uitgave. Dat zal zeker weer blijken op de aanstaande reünie. Wie weet klinkt

daar wel uit duizend krachtige kelen het aloude schoollied Beekvliet, hou stroom...? Een andere stroom is in dit blad nog nooit zo overvloedig geweest: die van berichten over oud-leerlingen in het nieuws. Maar je leest ook over oudleraren, want wie is die 'hippie onder de stropdassen'? En (her)ken je die man nog, die altijd op sandalen schoolwaarts ging? Boeiende herinneringen worden ook verzameld uit de jaarboeken van de examenleerlingen, vanaf 1992. Zijn alle toekomstdromen uitgekomen? Ben je benieuwd hoe het een klasgenoot van jou is vergaan? De samenstellers van deze nieuwe jaarboekrubriek hopen reacties of vragen te ontvangen. Stel hen niet teleur! Een 10-koppige meidengroep die in 1994 in de brugklas begon hoeft je trouwens niets te vertellen. Ze hebben elkaar nooit meer losgelaten: het werd een soms dolkomische vriendschap voor het leven.

Getekende vakantieherinneringen, natuurkundige instrumenten en ezelsbruggetjes ontbreken ook nu niet. Wat oud-Beekvlieters doen en deden, lezen we in boeiende verhalen over 'podcasts', 'carrièreswitch', 'come back kids' als stagiaires op Beekvliet. Dat er zo veel Engels bij zit, zal wel bij een eigentijds gymnasium horen. Maar één ding is zeker: het is geen nepnieuws...

Seneca wist het al:

Veritatis simplex oratio – het spreken van de waarheid is eenvoudig.

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter *Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de tijd

De verbouwing vordert aanzienlijk, maar duurt tegelijkertijd ook veel langer dan gepland. De nieuwe aula is in gebruik, de omgeving rond het peristylum is gesloopt en er wordt gebouwd aan het laatste nieuwe stukje: de nieuwe vleugel voor kunst, muziek en science. Voordat alles af is en het Beekvliet-terrein weer enigszins zijn groene uitstraling terug heeft, zijn we echter voorbij de zomer. Een reünie in april kwam daarom te vroeg, maar het streven is een officiële opening en een reünie begin oktober.

Door Patrick van Aarle

Blaula

Eind december eindigde ik deze rubriek met de mededeling dat de aula 'bijna af' was. Dat moest ook wel, want wegens het koudere weer waren de gymzalen echt weer nodig voor de lessen LO; de leerlingen hadden immers heel

november en december al buiten gymmend doorgebracht in steeds warmere kledij. In de laatste dagen van de kerstvakantie werden daarom door de schoolleiding samen met enkele conciërges de laatste puntjes op de i gezet, zodat de leerlingen vanaf het nieuwe kalenderjaar gebruik zouden kunnen maken van deze nieuwe

De nieuwe 'Blaula' in gebruik. Nu nog het bijpassende meubilair!

De nieuwe buitengevel ter hoogte van de ingang. Eén plaat ontbreekt nog...

pauzeruimte. In de impressietekeningen van architect Winy Maas was al opgevallen dat de kleur blauw er overheerste, en dat bleek ook in praktijk het geval. De bijnaam 'Blaula' was snel geboren. En dat bleef geen bijnaam voor intern gebruik, want het Brabants Dagblad wijdde in het regiokatern twee artikelen aan de ingebruikname van de ruimte; in beide gevallen haalde het woord 'blaula' de titel!

Zie de site van het Brabants Dagblad voor de artikelen (8 en 10 januari):
<https://www.bd.nl/meierij/leerlingen-gymnasium-beekvliet-eten-boterham-voortaan-in-blaula-a959beb3/>
<https://www.bd.nl/meierij/wauw-kijk-nou-wat-is-ie-blauw-die-blaula-op-gymnasium-beekvliet-ac48c915/>

Inmiddels is de Blaula, een grote benedenruimte die via een brede trap in verbinding staat met de eerste verdieping, volledig in gebruik. Beneden en op de trap hebben leerlingen alweer hun vaste pauzeplekken gevonden, boven is het ingericht als studiehuiswerkruimte, waar leerlingen alleen of in overleg hun keuzewerktijd kunnen invullen. Alleen het meubilair dat er staat is nog herkenbaar als de felgekleurde aulatafels van 'vroeger'. Het nieuwe meubilair – uw schrijver vermoedt blauw – wordt binnenkort geleverd.

'Tableau panoramique'

Ook de karakteristieke kleurrijke gevel begint zijn voltooiing te naderen. Bijna

De presentatiemarkt tijdens de profielwerkstukavond: voor het eerst in de nieuwe aula

wekelijks werden er afgelopen maanden weer een paar platen extra bevestigd van het 'tableau panoramique' waarop herinneringen en ervaringen van (oud-) leerlingen worden getoond, evenals referenties naar de omgeving en de ruim 200-jarige geschiedenis van Beekvliet. De iconografische illustraties van de Canadese beeldend kunstenaar Ian Kirkpatrick bieden in veel gevallen voor huidige en recente (oud-)Beekvlieters onmiddellijk herkenning, maar er staan ook afbeeldingen op die vragen oproepen, vaak verwijzend naar zaken uit een verder verleden. Gelukkig zal er te zijner tijd een uitleg van de volledige gevel beschikbaar komen!

Begin februari stuurde Winy Maas' architectenbureau MVRDV een persbericht uit en kreeg de verbouwing van Gymnasium Beekvliet op zijn site een interessante plek tussen allerlei wereldwijde projecten. Het Brabants Dagblad schreef naar aanleiding hiervan ook een artikel over de nieuwe gevel.

Zie <https://www.mvrdv.nl/projects/527/gymnasium-beekvliet> en <https://www.bd.nl/meerij/gestel-staat-met-kleurrijke-kunst-in-rijtje-met-londen-berlijn-en-new-york-a404a73a/> (3 februari)

Weer activiteiten op school!

De geleidelijke versoepeling van de coronaregels maakte het mogelijk om bepaalde activiteiten weer op school te organiseren. Voor de jaarlijkse Open Dag kwam dat net te vroeg: die werd net als vorig jaar omgezet in een online Open Avond met een film, waarin leerlingen uit klas 1 de virtuele bezoekers door de school rondleidden, en een leerlingenpanel, gehouden op de trappen van de nieuwe aula, waarin zesdeklasser Danique Willems een panel van jongere leerlingen alle vragen van het kijkende publiek voorlegde. Een geslaagde avond! En ook het enorm grote aantal deelnemers uit groep 7 en 8 aan de laatste van vier 'Beekvliet Experience'-middagen zorgde voor goede hoop

voor de nieuwe aanmeldingen. Maar dat viel tegen: er meldden zich maar zo'n 100 nieuwe leerlingen aan, begin maart. Een grote teleurstelling; waarschijnlijk speelt het feit dat de school zich al bijna een jaar in een toestand van verbouwing bevindt daarin een grote rol. Laten we hopen dat het omgekeerde effect dan volgend jaar geldt, als er een compleet vernieuwd schoolgebouw kan worden getoond!

Een van de eerste activiteiten die bijna volledig op school kon plaatsvinden was de presentatieavond van de profielwerkstukken van klas 6. Zoals altijd was het weer een avond waar het enthousiasme van de examenkandidaten voor hun zelfgekozen onderwerp vanaf spatte. De vijfdeklassers waren als bezoeker aanwezig om zo een oriënterende start te maken met hun eigen profielwerkstuk. De 'presentatiemarkt' werd gehouden in de nieuwe Via en de nieuwe aula, twee ruimtes die zich daarvoor prima bleken te lenen. Menigeen meldde na afloop dat het vooral fijn was om zo'n inspirerende avond weer live te kunnen houden!

Eerste examenconcert ooit

Datzelfde gold voor het eerste eindexamenconcert voor het vak Muziek ooit. In 2020 was deze afsluiting van het nieuwe examenvak een van de eerste Beekvliet-evenementen die vanwege de coronapandemie geen doorgang konden vinden, maar nu was het dan eindelijk zo ver. De twaalf eindexamenleerlingen Muziek lieten op woensdag 9 maart, samen met zeventien leerlingen uit klas 5, zien wat het resultaat was van hun jarenlange inspanningen. Bij het Willem II-poppodium in Den Bosch verzorgden zij, onder het toezien van van vele ouders, leerlingen,

docenten en bekenden, spetterende en inspirerende optredens. Van Pachelbel tot een gospeluitvoering van Man in the mirror van Michael Jackson. Maar ook eigen composities, waaronder een duet voor trompet en een zelfgeschreven lied. Met live publiek kwam dit eindexamenonderdeel helemaal tot zijn recht, tot grote tevredenheid van leerlingen én bezoekers. "Leerlingen stegen boven zichzelf uit. Het was echt heel gaaf en een waardevol leermoment", aldus muziekdocent Silke Jansen.

De spotlights op de examenkandidaten Muziek tijdens het eerste Examenconcert

Buitenlands bezoek

En zelfs de internationale activiteiten komen weer langzaam op gang. De Rome- en de Griekenlandreis van klas 6 waren in oktober al een eerste stap, die nu in april voor klas 5 een vervolg krijgen. Maar ook de Erasmusprojecten, met andere scholen in Europa, beginnen weer vorm te krijgen, nadat bijna twee jaar lang alle geplande wederzijdse bezoeken geen doorgang hadden kunnen vinden. Eind maart werd de aftrap gegeven voor een nieuw project, dat wordt uitgevoerd samen met

de Deense school die we ook al jaren kennen uit eerdere Erasmusprojecten. Zeventien Deense leerlingen waren een kleine week te gast bij leerlingen uit klas 5 en gezamenlijk werd gewerkt aan het thema 'Verbetering van het onderwijs': hoe kun je de fysieke schoolomgeving verbeteren om de motivatie van leerlingen te verhogen, hoe kun je nieuwe leerlingen sneller welkom laten voelen op hun nieuwe school, hoe kun je nieuwe buitenschoolse activiteiten ontwikkelen die leerlingen aanspreken. Als altijd bleken deze internationale contacten een zeer inspirerende ervaring voor de deelnemers, die nu al uitkijken naar de 'terugreis' in oktober, als de resultaten van de geslaagde sessie op Beekvliet in Kopenhagen verder zullen worden uitgewerkt.

Sloop en nieuwbouw

Het laatste stukje verbouwing is ook ingezet. Meteen na Kerst werd begonnen met de sloop van de lokalen 50 t/m 58: het peristylium, het science- en kunstlokaal en de omliggende lokalen. Binnen een week was er van dit stukje Beekvliet niets meer te zien. "Ging opbouwen maar net zo snel als slopen", was op dat moment een veel gehoorde verzuchting, maar inmiddels zijn ook de

De start van de sloop van het sciencelokaal, meteen na Kerst

contouren zichtbaar van wat er op de vrijgekomen ruimte wordt gebouwd: een vleugel waarin een nieuw science- en een nieuw kunstlokaal gezelschap zullen krijgen van een nieuw muzieklokaal, compleet met vier kleine oefenstudio's. De oplevering van alles staat in principe gepland voor half juli.

En zo komen we qua activiteiten stapje voor stapje dicht bij de 'oude' situatie van voor de pandemie, in een ook steeds meer gereed komende verbouwde school. Als er geen rare dingen gebeuren en alles op schema verloopt, wil de school eind september, begin oktober de 'nieuwe' school officieel openen, terwijl de reünistenvereniging dan graag alle oud-leerlingen de kans biedt om het resultaat te komen bekijken op de reünie. Een definitieve datum daarvoor heb ik op het moment van schrijven nog niet, maar die is wellicht al bekend tegen de tijd dat deze Tempora Nostra op de deurmat valt. Houd vooral de websites (de volledig vernieuwde website van de school, www.gymnasiumbeekvliet.nl, en die van de reünistenvereniging, www.reunistenbeekvliet.nl) en sociale media in de gaten de komende tijd! In de volgende editie hoop ik jullie alle details te kunnen geven. Tot dan! ★

De eerste contouren van de nieuwe vleugel voor kunst, muziek en science, medio maart

I Reünie verplaatst naar najaar

Het bestuur van NMI heeft moeten besluiten om de geplande reünie nogmaals uit te stellen. Begin april was de verbouwing van de school nog niet ver genoeg gevorderd om er al honderden oud-leerlingen te ontvangen. Bovendien was er te lang onduidelijkheid over de (on)mogelijkheden rondom evenementen met veel deelnemers in verband met de coronamaatregelen.

Brugklaskamp 2011

Maar van uitstel komt wat ons betreft geen afstel. De programmacommissie van NMI is namelijk al ver gevorderd met een interessante en zeer gevarieerde invulling van het middagprogramma! Dus gaan we de reünie na de zomer organiseren. Dan is de school klaar met verbouwen en kunnen we de oud-leerlingen laten kennismaken met het vernieuwde Beekvliet. We gaan dat doen op een zaterdag eind september of begin oktober. In verband met de zoektocht naar een locatie voor het avondprogramma kunnen we op het moment van schrijven helaas nog geen definitieve datum doorgeven, maar dat kan niet lang meer duren.

We zullen komende tijd alle oud-leerlingen op de hoogte houden van de actuele ontwikkelingen. Dat doen we via onze nieuwsbrief, via de website www.reunistenbeekvliet.nl en via diverse sociale media. Volg ons gerust op Facebook via <https://www.facebook.com/reunistenbeekvliet>, op Instagram via @reunistenbeekvliet of via de LinkedIn-pagina van Gymnasium Beekvliet zelf. Ontvangt u de nieuwsbrief nog niet? Stuur dan een mailtje aan reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl om u hiervoor aan te melden.

Het bestuur van NMI hoopt zeer vele oud-Beekvlieters te mogen begroeten dit najaar!

Wie kent het nog? Het Beekvlietlied

Veel oud-leerlingen zullen zich hierin herkennen. Brugklaskamp, we gaan het Beekvlietlied leren en zingen. “Beekvlietlied? Heeft onze school een eigen lied?” dachten de meesten al. Jazeker, onze school heeft een lied. En wanneer je een oud-Beekvlieter tegenkomt in het wild, barsten ze spontaan uit in zang. Iedereen kent minimaal het eerste couplet nog, de echte fanatiekelingen het hele lied. Maar hoe is dit lied nou eigenlijk ontstaan?

Door Britt van Oorschot

Toen Beekvliet 160 jaar bestond werd ook toen groot feest gevierd, het programmaboekje telde maar liefst vierenzeventig pagina's. Speciaal voor deze gelegenheid is er een nieuw Beekvlietlied geschreven (wat wil zeggen dat er ook een oud Beekvlietlied was, maar daar dat is iets voor een andere keer). Het nieuwe, en huidige, Beekvlietlied is geschreven door Harrie Kapteijns en de muziek is gemaakt door mevrouw Van Schaijk. Dit was de opening van de plechtigheden. Later is de muziek iets aangepast door Floris van der Putt, een voormalig muziekdocent van Beekvliet, en deze versie werd voor het eerst opgevoerd tijdens de opening van het nieuwe schoolgebouw in 1978.

Wanneer de reünie doorgaat kan het zomaar voorkomen dat het Beekvlietlied gezongen gaat worden. Daarom hieronder de tekst, zodat ieder kan oefenen voor de grote dag.

*Beekvliet hou stroom, Beekvliet hou stroom.
En waar we zullen ankeren, dat weten we niet,
Dat weten we niet, maar waar we zullen
aankomen,*

*Daar klinken krachtig lied.
Beekvliet hou stroom, Beekvliet hou stroom.*

*Beekvliet hou woord, Beekvliet hou woord.
De vriendschap van de jaren hier vergeten we
nooit,
Vergeten we nooit, de vrienden van de jaren
hier,
Hun geldt een oud akkoord.
Beekvliet hou woord, Beekvliet hou woord.*

*Beekvliet hou zicht, Beekvliet hou zicht.
Verleden tijd verglijdt zo licht in de herfst van
goud,
In herfst van goud, maar eeuwigheid van
vergezicht
Wordt nooit vergeefs vertrouwd.
Beekvliet hou zicht, Beekvliet hou zicht.*

*Beekvliet hou stand, Beekvliet hou stand.
Het heden ligt in onze hand, nu han-den-in-
een, Nu han-den-in-
een. De toekomst krijgt de
overhand,
Bouwt steen op steen op steen.
Beekvliet hou stand, Beekvliet hou stand.*

Jan Lurinks legt uit: Van Athene naar Delphi

Aquarel-schets berglandschap

Na onze omzwervingen in Athene vertrekken we met de bus naar Delphi, een rit van ongeveer vier uur met 'n tussenstop in Livadhia. De koffie is niet best.

Als we weer zijn ingestapt, leg ik mijn tekenspullen klaar. Er verschijnen steeds meer bergen in het landschap. Ik ga vlug aan het werk. De chauffeur rijdt vrij rustig, zodat ik geen last heb van plotselinge schokken. Als bovenstaande aquarel-schets klaar is lees ik het volgende in mijn reisgids:

“Heilig Delphi, vereerd door de pelgrims als de ‘schoot van Griekenland’, was de voedingsbodem van religie, staatkunde en schone kunsten. Zeus liet twee adelaars los, één vanwaar de zon opging en één vanwaar hij onderging. En hier, waar zij samen kwamen in een streek ‘geteisterd door de woedeaanvallen van de Aardschudder’, markeerde een steen, de omphalos, de navel van de aarde. Hier sprak Apollo door zijn Orakel tot de mensen; en hier klopte het verstandelijke en politieke hart van de oude wereld. Boven het heiligdom met zijn tempels verrijst de Parnassus, de verblijfplaats van de Muzen.” ★

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Hieronder deze keer enkele extra lange citaten daaruit.

Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Naar oud-leerling/leraar genoemde penning uitgereikt

Op zondag 31 oktober vierde Jeroen Felix (*1961) zijn zilveren Jubileum als Rector Cantus van de Bossche Sint-Jan. Bij die gelegenheid heeft plebaan Vincent Blom namens de bisschop de 'Floris van der Putt-penning' uitgereikt aan de jubilaris vanwege zijn buitengewone verdiensten voor de kerkmuziek.

De Floris van der Putt-penning is vernoemd naar de priester-musicus

Floris van der Putt. Van der Putt was van 1954 - 1965 rector cantus van de Bossche kathedraal. Hij heeft, bij de invoering van de volkstaal in de liturgie na het Tweede Vaticaancilie, talloze liturgische teksten en gezangen gecomponeerd. De Floris van der Putt-penning wordt toegekend aan mensen die een uitzonderlijke staat van dienst hebben voor de kerkmuziek in het bisdom van 's-Hertogenbosch.

Floris van der Putt-penning

Roxane van Iperen onderscheiden voor taalgebruik

'Woorden en verbeelding kun je niet opsluiten, dat is voor mij de meest troostrijke gedachte van dit jaar.' Dat is een uitspraak van oud-leerling Roxane van Iperen. Het NPO Radio1-programma Taalstaat van Frits Spits heeft schrijfster en juriste Roxane van Iperen op eerste kerstdag uitgeroepen tot Taalstaatmeester 2021.

Roxane van Iperen

Een panel van taalliefhebbers – journalisten, hoogleraren en schrijvers – dat de winnaar uitkoos, prijst haar 'intelligente en kraakheldere taalgebruik, haar doordachte en invoelende teksten en haar vermogen om de tijdgeest te duiden. Haar taal is net zo rijk als de thema's die zij aansnijdt en net zo meeslepend als de gedachten die zij ontvouwt.' (...)

In een reactie zei Van Iperen (45) zeer vereerd te zijn en dat schrijven voor haar 'vaak niet meer is dan gedachten-ordening, het ontrafelen van de kluwen in je hoofd om overeind te blijven in de chaos.' Dat woorden en verbeelding opgelegd noch opgesloten kunnen worden, is volgens haar de meest troostrijke gedachte van dit jaar.

Bron: Trouw, 25 december 2021, door Ally Smid

Brabants buitengebied zit niet op slot

In het ED van 15 januari 2022 was te lezen dat het Brabantse buitengebied op slot zit door een regeling die bedoeld was om leegstaande stallen te verruilen voor woningen. Oud-leerling Ad van der Aa, voorheen in functie als jurist bij de provincie Noord-Brabant en adviseur ruimtelijke ordening, stelde in een reactie dat het tegendeel het geval is.

"Om de mogelijkheden van de regeling duidelijk te maken, moeten we verder terug dan 1997 (...) Al ver hiervóór was het schier onmogelijk om in het buitengebied een nieuwe burgerwoning te bouwen, ook niet als er in het verleden ooit een had gestaan. (...) De reden voor het strenge, terughoudende beleid ten aanzien van burgerwoningen was dat de overheid het buitengebied wilde reserveren voor met name agrarische functies, natuur en recreatie. Vooral de agrarische sector kreeg de ruimte en heeft zich sterk ontwikkeld. (...) De regeling Ruimte voor Ruimte hield kort samengevat in: het slopen van 1000m² aan stallen (...) levert (...) één woning op. (...) Mijn ervaring als juridisch adviseur is dat gemeenten en provincie hier strikt op controleren. (...) En die vergunning is bovendien alleen mogelijk op die plaatsen waar een gemeente op basis van een groot aantal criteria heeft aangegeven dat een nieuwe woning daar in principe mogelijk is. (...)

Verruiming

(...) Mogelijk zijn er gemeenten die te ver zijn gegaan met het aanwijzen van zoeklocaties. Je ziet nu hier en daar Ruimte voor Ruimte-woningen gebouwd worden op locaties die weinig kenmerken

hebben van een dorpsrand of bebouwingsconcentratie. Maar als wethouders zich nu hier om achter de oren krabben, hebben zij of hun voorgangers niet goed opgelet.

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 21 januari 2022

Het probleem van de stem van Maarten van Gestel

Oud-leerling Maarten van Gestel (ex. 2013) heeft intussen bekendheid verworven door zijn zoektocht naar oud-NSB'er Jacob Luitjens, alias De Schrik van Roden. Het resultaat is te beluisteren in een podcast van zeven afleveringen, die hij als redacteur bij Trouw maakte: trouw.nl/deschrikvan-roden. Maarten wilde uiteraard zelf graag de podcast inspreken, maar zijn stem werd door zijn baas daarvoor niet acceptabel geacht. Hoe hij na een stemtraining toch zijn podcast mocht presenteren, vertelde hij in een lange reportage voor Trouw.

"Van alle bijnamen die ik in mijn leven kreeg - Maartenmuis, Papa Gest, MvG - is er één die ik nooit zal vergeten. Brommertje. Voor zover ik weet ben ik slechts door één persoon zo genoemd, maar dat maakt het niet minder pijnlijk. Ik was een jaar of acht en had gehoord dat de kinderen bij het communicoortje een middag school mochten missen om te oefenen in de kerk. (...) Ik meldde me aan. Maar al bij de eerste zangmiddag deed zich een probleem voor. Mijn stem. (...) Mijn jonge stemgeluid had daarnaast een rauw randje. De hulpmoeder noemde andere leerlingen misschien wel nachtegaaltje of engeltje, maar ik werd brommertje. (...) Maar in mijn werk als schrijvend

journalist heb ik mijn stem niet nodig (...) Eind goed al goed? Nee. Nu, op mijn 26ste, staat " " het brommertje-probleem ineens weer pal voor mijn neus. (...) Of de podcastserie waar ik aan werk slaagt, hangt af van één ding: mijn stem. (...) Ik werk er al maanden aan en hij (podcastbaas, red.) waardeert mijn inzet en passie, zegt hij vriendelijk, maar als ik mijn stem niet op de een of andere manier beter kan laten klinken, 'moeten we gaan nadenken over andere oplossingen'. (...)

Ontmoeting met een nazi-jager

Dit is een diepe kuil en ik heb mijzelf erin gegraven. Ergens vroeg in 2021 ontmoette ik een oude nazi-jager. Die vertelde me over Jacob Luitjens, de enige van de door hem opgespoorde NSB'ers die nog steeds zou leven, nu 102 jaar oud. Hij zou nooit afstand hebben genomen van de ideeën van Hitler. Kon ik hem vinden en interviewen? (...) Dit verhaal, zo pitchte ik aan de adjunct-hoofdredacteur van Trouw, was te groot voor één artikel in de krant. Ik zag maar één geschikte vorm: een verhalende podcast, een luisterverhaal (...) De luisteraar zou mij stap voor stap volgen in mijn zoektocht en aan het einde hopelijk de 102-jarige Luitjens zelf te horen krijgen, als hij inderdaad nog leefde en met mij zou willen praten.

De hoofdredactie van Trouw denkt dat enkele stemoefeningen voldoende moeten zijn voor een goede podcaststem, maar de podcastbaas ziet 'als andere oplossing' het inhuren van een acteur, die de rol van Maarten van Gestel speelt, een nep-Maarten dus, ook zonder zachte g. Dat wil Maarten niet laten gebeuren. Hij geeft toe dat hij niet

altijd verstaanbaar spreekt en wil eraan werken met een stemcoach. Die vindt hij in de persoon van Kyra, met wie hij ooit samenwoonde. Maarten beschrijft in zijn relaas uitvoerig welke problemen ze samen tegenkomen.

"Ze wijst me op iets waar ik me nog nooit bewust van ben geweest: het kraakje in mijn stem (...) De oefeningen bij Kyra zijn een soort fitness voor mijn stem. (...) Maar er is meer ruimte voor verbetering, zegt Kyra, die in Amsterdam is opgegroeid: mijn Brabantse, dubbele klinkers. (...) Ik luister met een wrang gevoel naar Kyra. Moet ik echt mijn hele accent elimineren om een goede podcast te kunnen maken? "Je hoeft niet anders te gaan praten", verzekert ze me (...) Ongemakkelijk zeg ik dat ik graag mijn zachte g wil behouden. Ik krijg het gevoel dat Kyra niet begrijpt waarom ik dat zou willen, maar dan zegt ze: "Geen probleem". (...) De podcast zit nog in de onderzoeksfase, maar ik ben wel uitgenodigd om bij radioprogramma Spijkers met Koppen te vertellen over een ander project. Een kans om te zien of ik stemtechnisch vooruitgang heb geboekt! (...)

Na de uitzending appt een Brabantse vriend: "Waar is je brabo-accent?" Mijn zachte g is gebleven, maar heeft gezelschap gekregen van een kak-r, vindt hij. (...) En dan moet de grote klap nog komen. Hoewel ik na de afronding van mijn traject bij Kyra het idee had dat ik er grosso modo op vooruit was gegaan, is de reactie op de eerste versies van mijn podcast niet goed. Mijn stem klinkt in principe niet slecht, benadrukt de podcastbaas. Ik articuleer prima, praat rustig en ben verstaanbaar. Er is een ander probleem: "Je intonatie. Je gaat aan het einde van elke zin omhoog met je stem. Dat luistert helemaal niet fijn." (...)

Na een dag ploeteren staat de eerste aflevering erop. (...) Er zit maar een ding op: wachten tot hij de aflevering heeft gemonteerd, waarna de podcastbaas de knoop zal doorhakken: mag ik blijven of word ik vervangen? (...) Ik bedenk alvast wie mij moet inspreken, in het ergste geval. Maar voor ik Gijs Scholten van Aschat 'Ik ben Maarten van Gestel' hoor zeggen, druk ik die gedachte weg. (...) Ik luister naar mijn stem. Al snel krijg ik een vreemd gevoel in mijn maag. Ben ik dit? Het klinkt onnatuurlijk. Gehaast. Alsof ik mezelf in een lachspiegel zie, maar dan in geluid. Wie is deze vervelende jongen die zijn neefjes bij een kampvuur zo overdreven voorleest? Die vorige versies waren toch beter? Ik durf dit niet naar de podcastbaas te sturen. (...) Maandagochtend reageert de podcastbaas. "Echt heel veel beter", appt hij. "Klinkt goed man. Ben echt heel blij hiermee." En nogal onverwacht krijg ik groen licht en veel succes met de rest van de opnames. (...)

Bron: *Trouw* zaterdag 8 januari 2022, door Maarten van Gestel

Een week na bovenstaande publicatie reageerden lezers op het 'stemrelaas' van Maarten van Gestel. Onder andere TN-redacteur Peter van Overbruggen.

Moedig verslag

Het relaas van Maarten van Gestel over zijn stemtraining deed me denken aan een beschamend verhaal dat ik ooit hoorde. Een Brabantse jonge vrouw werd niet toegelaten tot een logopedie-opleiding vanwege haar zachte g. In het geval van Maarten van Gestel speelde er meer, maar dan nog. Intussen heb ik zijn podcaststem beluisterd:

authentiek, hij neemt je mee. Moedig vond ik zijn verslag van de intensieve 'stemverandering'.

Peter van Overbruggen Nuenen

Bron: Trouw, 15 januari 2022

Hoe zat het met de oma van Maarten van Gestel?

In het Brabants Dagblad van 22 januari vroeg Maarten van Gestel (ex. 2013) zich af, waarom zijn 1001-jarige oma na de oorlog emigreerde naar Argentinië. Was zijn lieve oma misschien een NSB-lid? Bij die zoektocht stuitte hij op Jacob Luitjens, De Schrik van Roden.

'Ik heb altijd wel een bijzondere band gehad met mijn oma', vertelt Maarten van Gestel (26) aan de eettafel bij zijn ouders in Boxtel. Zelf verhuisde hij op zijn achttiende van Boxtel naar Amsterdam om daar te studeren. Inmiddels is hij journalist bij Trouw. „Als mijn ouders een nachtje weg waren, logeerde mijn broer bij mijn opa en oma. Ik ging naar omi, zoals ik haar altijd noem."

Omi is Nol Voorn, inmiddels 101 jaar oud en (...) emigreerde na de Tweede Wereldoorlog naar Argentinië (...) „Ik heb dat altijd heel normaal gevonden (...) Dat verandert als hij in 2018 voor de Volkskrant een serie persoonlijke oorlogsverhalen schrijft, ter ere van 75 jaar vrijheid in Nederland. (...) waarom Argentinië (...) toevluchtsoord voor nazi's en NSB'ers. (...)

Op zoek naar oud-NSB'er

Tijdens het schrijven van de bevrijdingsverhalen ontmoet Van Gestel Jack Kooistra, een oud-journalist en

nazi-jager, nu 91 jaar oud. (...) Ik sprak hem ook voor het verhaal over mijn oma. (...) „Hij vertelde me dat één veroordeelde oud-NSB'er die hij ooit zou hebben opgespoord, nog zou leven. Een man die na de oorlog in Paraguay en Canada terecht kwam en na zijn ontmaskering decennia later alsnog naar Nederland werd uitgezet. Jack zag hem begin jaren 90 bij een hoorzitting in Assen. (...) Wat Kooistra ook opviel: de man leek niet echt afstand te nemen van de ideeën van Hitler. Maar hoe zou dat nu, tachtig jaar na de oorlog zijn? „Als hij nog leeft en je vindt hem, kun je hem dat misschien vragen", zei Kooistra tegen Van Gestel. (...)

En zo werd Van Gestels podcast geboren. „Een podcast leek me hier gewoon de perfecte vorm voor. Ik neem luisteraars echt mee op mijn zoektocht naar Luitjens." Eén probleem: niet alleen heeft Van Gestel een Brabants accent. Hij praat ook nogal binnensmonds en monotoon. (...) Bijna verloor hij zijn zachte G. „Maar ik wilde mijn Brabantse accent behouden. Ik woon hier niet meer, maar ik voel me wel nog steeds een Brabander." De gemiddelde luisteraar zal vinden dat dat goed gelukt is. Van Gestels vrienden en familie denken daar anders over. „Ze praten me steeds na, vinden dat ik een Hilversumse 'r' heb gekregen. (...)

Terug naar omi in Boxtel. Ze bleek inderdaad geen NSB'er. „Ik heb zelfs bewijs gevonden dat haar man van toen een kleine rol in het verzet had."

Bron: Brabants Dagblad 22 januari, door Maartje Spieksma

Piet Bakermans gaat 300 mensen thuis bedanken

Oud-leerling en oud-docent-surveillant pastor Piet Bakermans was in mei 2021 zestig jaar priester. Vanwege gezondheidsproblemen en door corona-omstandigheden kon het voor hem en zijn Sonse parochianen toen geen feestelijke jubileumviering worden. De vele vrienden en bekenden van Piet hadden echter een persoonlijke felicitatie gestuurd. Deze 300 gelukwensen zijn in vier mappen verzameld. Piet kwam op het idee om zijn dierbare relaties allemaal één voor één thuis te gaan bezoeken en bedanken voor hun felicitatie. Intussen is hij op de helft met zijn visites.... Ik mocht Piet ook op een avond ontvangen. Het werd een gezellige ontmoeting, waarbij Piet vele anekdotes uit zijn rijke pastorale leven en ook over zijn Beekvliettijd vertelde.

Oud-beekvlieter zag poëzie in Van Gogh's brieven

In de poëzieweek van januari 2021 verscheen een bundel van schrijver Ramsey Nasr met een gedichtencollage, ontleend aan de brieven van Vincent van Gogh. Op de bespreking daarvan in Trouw volgde in diezelfde krant in de rubriek 'Uitgelicht' een ingezonden reactie, die werd geïllustreerd met een 'gedicht' en een schilderij van Vincent. Jan van Bakel, die dit 'gedicht' ooit selecteerde uit Vincents brieven, was leerling van Beekvliet (zie elders in deze TN).

"Aangenaam verrast was ik door de bespreking van het prachtige poëziebundeltje Wij waren onder de betovering (Trouw, 29 januari). Ramsey Nasr was echter niet de eerste die poëzie zag in de

Portret Jan van Bakel

brieven van Vincent van Gogh. Jan van Bakel, de onlangs overleden oud-hoogleraar Nederlandse taalkunde, ging Nasr al voor. Hij heeft eveneens ooit een aantal dichterlijke zinsneden van Van Gogh uit zijn brieven in een poëtisch gelid gezet,

onder de titel *Verzen van Vincent*. Hij nam de geselecteerde passages integraal over, en niet, zoals Nasr doet, bewerkt met onderbrekingen. Deze tekst koos

Nuene

Dan ziet men hier ook nooit die bemoste boerendaken op de schuren of hutten van bij ons ook geen eikehakhout en geen spurrie en geen beukeheggen met hun roodbruine bladeren en witachtige gekruiste oude stammen

Ook geen eigenlijke hei en geen berken die in Nuene zo mooi waren

Vincent

Nuene (schilderij van Van Gogh)

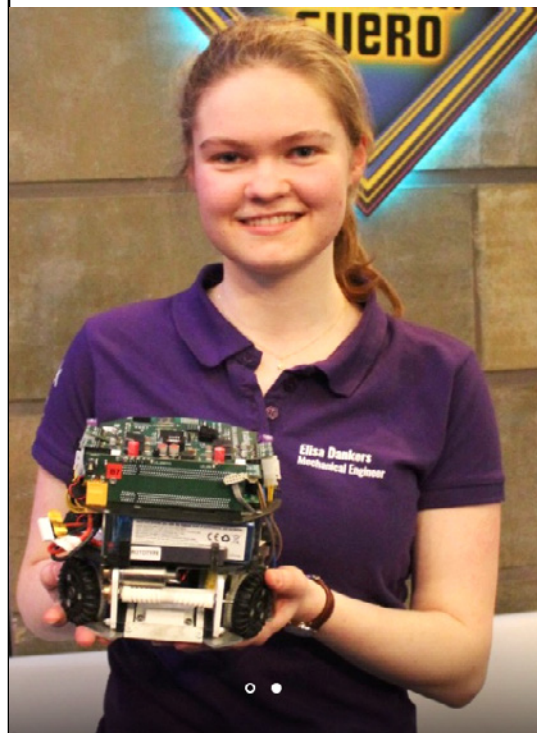
Jan van Bakel bijvoorbeeld, die Van Gogh in juli 1889 vanuit Saint-Rémy-de-Provence schreef, toen hij vol weemoed terugdacht aan Nuene.”

Peter van Overbruggen, Nuene Neerlandicus en Van Goghpublicist

Bron: Trouw, 31 januari 2022

Droom van Elisa Dankers (ex. 2018) valt in duigen

Het was een droom voor Elisa Dankers uit Vught. Onder toezien oog van coach Diego Simeone van Atlético de Madrid aan een miljoenpubliek laten zien wat voetbalrobots in hun mars hebben. Helaas gooiden technische problemen in de Spaanse studio van kijkcijferkanon El Hormiguero roet in het eten.

Elisa Dankers met voetbalrobot © Elisa Dankers

Elisa Dankers uit Vught studeert aan de Universiteit van Twente en zit op kamers in Enschede. De Vughtse is één van de 24 studenten van het Robo Team Twente (...)

El Hormiguero is een soort talkshow die dagelijks op de Spaanse televisie te zien is en soms wel drie miljoen kijkers trekt. (...) „Ik ben verantwoordelijk voor de hardware”, vertelt ze vanuit Madrid. „Ik ben houd me bezig met het ontwerpen en maken van onderdelen. Ik zorg dat de robot fysiek gezien goed functioneert.” “We willen inspireren en innoveren in het veld van robotica en kunstmatige intelligentie (...) De Vughtse heeft haar bachelor werktuigbouwkunde al binnen. „En

tussen mijn bachelor en master leek het me leuk om dit te doen. Het is heel gaaf om aan een multidisciplinair en groot project te mogen werken. Het leuke aan deze voetbalrobots is de samenwerking tussen de verschillende robots door middel van Artificial Intelligence. (...) Robotvoetbal is een mooie manier om mensen er kennis mee te laten maken.” „Met alle kennis van vandaag gaan we nu ons best doen om ons zo goed mogelijk voor te bereiden op de RoboCup in juli in Bangkok.” (...) Ze nemen het op tegen landen als: Duitsland, China en Japan.

Bron: Brabants Dagblad, 1 februari 2022 door Miranda van Houtum

Oud-leerling bij jubilerend Brabants Heem (75 jaar)

Bij Tjeu van Ras (ex. 1968?), oud-eindredacteur van Tempora Nostra, kruipt het heemkundig bloed nog door de aderen. Ondanks vergrijzing bij de heemkundekringen van Brabants Heem gelooft hij in de toekomst van de geschiedenis. Zo vertelt hij in het Brabants Dagblad, de krant waarvan hij zelf ook jarenlang redacteur was.

(...) Met zo'n 35.000 leden verspreid over ruim 120 heemkundekringen en erfgoedverenigingen lijkt het met de lokale geschiedbeoefening nog niet zo droef gesteld. (...) veel heemkundekringen zijn bij projecten op scholen betrokken”, weet Tjeu van Ras. De vaak zeer succesvolle plaatjesacties bij supermarkten zijn wat hem betreft ook een mooi voorbeeld hoe lokale historie zich in het hart van de samenleving kan nestelen. (...)

Tjeu van Ras

Overlevering

Heemkunde draait om het overleveren van verhalen aan volgende generaties. Het Brabants Dagblad vroeg Ineke Strouken, Henk Hellegers en Tjeu van Ras - bestuursleden van Brabants Heem - welke geschiedenis wat hen betreft doorverteld moet worden. (...)

Tjeu van Ras:

'In mijn eigen dorp Zeeland ben ik een enthousiast lid van onze harmonie Zeelandia. Er is ook een pijnlijke episode geweest, vlak voor de oorlog. Een discussie in de gemeenteraad over verkoop van grond aan boeren liep hoog op. De burgemeester en de gemeentesecretaris stonden tegenover elkaar. Zelfs Zeelandia viel erdoor uiteen in de kerkelijke ofwel koperen harmonie en de koninklijke ofwel blèkke harmonie. Een halve eeuw later speelden die oude sentimenten binnen onze vereniging nog steeds. Mooi voorbeeld voor de politiek om te beseffen hoe groot haar invloed op de samenleving kan zijn.'

Bron: Brabants Dagblad, 9 februari 2022, door Tom Tacken

De ene oud-leerling over de andere..

Het was te lezen in Trouw hoe oud-leerling Maarten van Gestel (ex. 2013) schreef over een andere oud-Beekvlieter, zijn jaargenoot Stan Olijslagers (ex. 2013), een 'Brabantse bolleboos' genoemd. Het interview met hem ging over de klimaatschade, waarbij econometrist Stan Olijslagers promoveert bij prof. Van Wijnbergen op een nieuwe berekening van de échte risico's van klimaatverandering. Conclusie van deze slimme rekenaar: CO2-heffingen moeten omhoog... (...)

Rekenwonder

Op zijn middelbare school stond Olijslagers al bekend als een rekenwonder. Hij was een van de weinige leerlingen die een tien haalde voor zijn eindexamen wiskunde, zegt hij met een bescheiden lach in zijn appartement in Den Bosch. Als 26-jarige is hij nu net aangenomen bij het Centraal Planbureau (CPB), als wetenschappelijk medewerker op de afdeling klimaat. "Ik hou van de uitdaging en van het exacte. Als mensen over een onderwerp praten zonder getallen of wiskundige cijfers, dan wordt het al heel snel moeilijk interpreteerbaar. Ik hou van duidelijkheid: dít staat er, en dít bedoelen ze ermee." Als je over de schade van het klimaatprobleem gaat praten, zegt Olijslagers, kun je alle kanten op. "Maar als je het in een wiskundig model moet zetten, word je gedwongen consistent te zijn." (...) De jonge econometrist houdt zich in Den Haag nu bezig met analyses over de impact van de Europese Green Deal voor Nederland. (...) De Brabantse bolleboos is in ieder geval 'een goede vangst' voor het CPB, vindt hoogleraar Van

Wijnbergen. "Het is goed nieuws dat de Nederlandse overheid jongens als Stan laat buigen over de problemen van de toekomst."

Bron: Trouw, maandag 14 februari 2022, door Maarten van Gestel

Alternatief voor een nationaal historisch museum?

In 2005 ontstond vanuit de politiek het plan voor een Nationaal Historisch Museum. De nieuwe regering wil er nu echt werk van maken. Oud-leerling Peter van Overbruggen vindt dat geen goed idee. Hij pleit voor betere samenwerking tussen de historische musea en instellingen. (...)

Het samenstellen van een nationale historische canon was al lastig genoeg en geschiedde niet zonder hevige meningsverschillen. (...) De plekken waar je onze geschiedenis kunt zien, die zijn er immers al. (...) In elk streek, in bijna elke plaats zijn de historische verhalen te beleven. Soms in het landschap, in een gebouw, in een hele wijk, maar ook in een museum. Die plekken vertellen - in hun eigen context - het verhaal van de mensen die Nederland gemaakt hebben tot wat het nu is. Hoeveel professionals en vrijwilligers in ons land zijn - met beperkte middelen maar met rijke culturele en historische bagage - niet bezig om hun museum, hun project, in stand te houden, omdat ze eraan gehecht zijn, omdat het onze gezamenlijke identiteit heeft bepaald? (...) Mij lijkt dat er dus nog een wereld te winnen is om de historie beter op de kaart te zetten en ambities, kennis en

ideeën te bundelen. (...) veel van de in Nederland verspreide historische musea en erfgoedinstellingen (...) vormen met hun kleine en grote historie gezamenlijk een collectieve, geschakeerde identiteit. (...) Nu nog de ambitie om er - financieel en publicitair gesteund en begeleid door mooie inspirerende onderwijsprogramma's - het Grootste Nationaal Historisch Museum van te maken.

Bron: Brabants Dagblad, dinsdag 15 februari 2022, door Peter van Overbruggen

Geen dubbele pet in Eindhoven meer voor Winy Maas

Eindhoven neemt afscheid van supervisor Winy Maas en gaat op zoek naar een nieuwe stedenbouwkundige toezichhouder voor de binnenstad. (...) Maas tekende onder meer voor de radicale ideeën over de inrichting en vergroening van de binnenstad, de hoogbouwvisie voor het centrum met hoge gebouwen aan het Stadhuisplein en het omstreden plan voor een 'opgetilde' Catharinakerk. Plannenmakers moesten bij hem terecht om ontwerpen te toetsen.

(...) Aanleiding voor het vertrek is een discussie over de 'dubbele petten' van Maas, waar het ED over schreef: hij hield toezicht op bouwplannen maar zijn bureau MVRDV nam twee projecten aan als architect/stedenbouwkundige: nieuwbouw op het Stadhuisplein en de herontwikkeling van winkelcentrum Heuvel. (...) Winy Maas reageerde niet op vragen.

Bron: Eindhovens Dagblad, woensdag 16 februari 2022, door Michel Theeuwens

Op de bres voor een historisch kunstenaarspand

Oud-Beekvlieter Ton Steenbakkers (ex. 1971) maakt als voorzitter van Heemkundekring 'De Heerlijkheid Heeze-Leende-Zesgehuchten' bezwaar tegen de voorgenomen afbraak van een Heezer hotel (daterend uit 1842) dat in de eerste helft van de vorige eeuw onderdak bood aan leden van een kunstenaarskolonie. (...) Natuurlijk is geen rekening gehouden met de hoge cultuurhistorische waarde

Ton Steenbakkers

van het huidige pand (Kapelstraat 48) en de karakteristiek van straatbeeld en historische bebouwing alsmede met het belang van het gebouw voor de geschiedenis en de identiteit van Heeze. Natuurlijk is het schrijnend dat in de toetsing van de aanvraag met geen woord wordt gerept over de historische betekenis van het huidige pand (daterend van 1842), waar de basis

is gelegd voor de beroemde Heezer schilderskolonie. Zonder dit hotel en de initiatieven van de opvolgende hoteliers zou Heeze niet uitgegroeid zijn tot het huidige niveau van kunstbeoefening met diverse ateliers, galerieën, een circa honderd leden tellende Kunstkring Eymerick, De Brabantse Dag en niet te vergeten KunstSmullen. En een bloeiend verenigingsleven. (...)

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 3 maart 2022, door Ton Steenbakkers

Nogmaals Ton Steenbakkers

In het tweemaandelijkse tijdschrift van de PVGE, een van de grootste seniorenverenigingen in Brabant, kwam Ton Steenbakkers in beeld in een interview, waarin hij verwees naar zijn tijd op Beekvliet.

Na het gymnasium wilde hij wel pastoor worden en dus ging hij naar het kleinseminarie in Sint-Michielsgestel. Toen hij op zekere leeftijd wat meisjes voorbij zag komen, begon het celibaat hem te knellen en is hij er weggegaan. Na het seminarie en zijn opleiding Nederlands kwam hij terug in zijn geboortedorp Geldrop, waar hij actief werd als o.a. wethouder, bestuurder bij de molenstichting, restauratie koepelkerk, Weverijmuseum, heemkundekring. Dat laatste -geschiedenis- sprak hem aan door het feit dat hij op school (Beekvliet) een leraar klassieke talen had, die geweldig over dat vak kon vertellen.

Bron: *De Schouw*, maart 2022 (jrg.41, nr. 2), door Suzanne Middeldijns

TV-producent Marc Pos nog steeds dat jonge Bossche ventje

"De afstand tot het heden overbruggen, dat is waar ik in de kern naar op zoek ben." Aldus oud-leerling Marc Bos in het Brabants Dagblad.

Marc Pos. © Broadcast Magazine - Fair Use

"Het geheim van de Meester, het succesvolle tv-programma waarin experts in het Rijksmuseum De Nachtwacht reconstrueren, begon voor producent Marc Pos aan de rand van het Bossche Broek. Als kind stelde hij zich voor hoe vele generaties voor hem vanaf die plek naar Den Bosch keken."

Vanwaar die fascinatie voor de mens in vroegere tijden?

(...) „Ik ben geboren en getogen in Den Bosch. Als jong ventje van een jaar of 10 trok ik het Bossche Broek in. Ik woonde in Zuid, dus ik was er zo. En dan zag ik de Sint-Jan en de stadsmuren en dan ontstond de nieuwsgierigheid zoals ik die ook heb bij het oude huis van Rembrandt en alle spullen die hij om zich heen verzamelde. In mijn jeugd is die fascinatie begonnen. Later kreeg ik op Gymnasium Beekvliet les

in antieke cultuur. Daar begonnen die oude knarren te leven. Het zoeken later was naar een vertelvorm voor hun verhalen.

Ik kan bij een optreden eerder tranen in mijn ogen hebben van een mooi applaus dan van het nummer zelf."

(...) Marc Pos (53) geldt als een ervaren televisiemaker met een verleden bij programma's als Big Brother, Idols, De wereld draait door, Nieuwsuur en De Lama's.

(...) Pos maakte in 2020 de veelgeprezen documentaire Veerkracht: een gevecht tegen corona, opgenomen in het Udense ziekenhuis Bernhoven. Vorig jaar was hij een van de drie regisseurs van het Eurovisiesongfestival in Rotterdam.

(...) Samen met zijn vrouw Janine Roozmond woont hij afwisselend om de hoek bij het Leidseplein of in een houten boshuisje in Cromvoirt. Pos is vader van Floortje (21) en Daniël (19).

Bron: *Brabants Dagblad*, 26 februari 2022, door Annemiek Steenbekkers

Johan Vorstenbosch wordt politiek actief

Oud-leerling Johan (ex. 1988) wil zich inzetten voor de gemeenschap en daarbij het Gemonde geluid laten horen in het Gestelse gemeentehuis. Daarom staat hij als derde op de VVD-verkiezingslijst voor de gemeenteraadsverkiezingen. Johan is o.a. zelfstandig interim-directeur voor lokale overheden en vrijwilliger bij de voetbalvereniging en het dorps huis. Hij is ook toezichthouder voor de basisscholen in de gemeente. Johan woont sinds 2004 met veel plezier in Gemonde. De gemeente Sint-Michielsgestel kent hij goed vanuit zijn middel-

Johan Vorstenbosch

bareschooltijd op Gymnasium Beekvliet. "Een fijne school waar ik de basis heb gelegd voor de rest van mijn carrière en ontwikkeling."

Bron: sintmichielsgestel.vvd.nl

Werken na kanker

Rein van Zandvoort (ex 1984) uit Schijndel wil als ex-kankerpatiënt weer aan de slag. Maar dat valt hem vies tegen. „Als je het woord kanker laat vallen, kun je het schudden.“ Reden waarom hij meedoet aan het IBN-project 'Werken na kanker'.

Hij voelde zich al een tijdje niet lekker. (...) Hij hield vocht vast en begon steeds meer gewicht te verliezen. Rein van Zandvoort (56) - toen nog werkzaam als hoteleigenaar in Cambodja - besloot om zich 'helemaal binnenstebuiten te laten

keren'. (...) nadat hij zijn zaak van de hand had gedaan, terug naar Nederland. (...) In het Jeroen Bosch Ziekenhuis werd de voor Van Zandvoort zware en zeer tegenvallende diagnose gesteld: blaaskanker. (...)

Nu - bijna twee jaar na zijn ingrijpende maar geslaagde operatie - voelt Van Zandvoort zich weer aardig bij de pinken.

"Ik ben nog niet helemaal de oude, maar ik wil wel weer aan de slag. (...)

Maar het vinden van werk is nog niet zo makkelijk, ervaart de ex-kankerpatiënt, die behalve in Cambodja ook in het hotelwezen werkzaam was op heel veel verschillende plekken in de wereld, onder andere in Zwitserland, Rusland, het Midden-Oosten en op de Malediven in de Indische Oceaan. (...)

Maar als je ergens het woord 'kanker' laat vallen, blokkeert alles. (...) Het lijkt wel of al je kennis, ervaring en kwaliteiten niets meer waard zijn, wanneer je solliciteert na kanker (...)

Eigenlijk, zo stelt Van Zandvoort, zou het aannemen van mensen die genezen zijn van kanker per wet opgedragen moeten worden aan werkgevers. (...) Hij hoopt dat het project 'Werken met kanker' van IBN en Wasbeer & Pauw hem soelaas gaat bieden. (...) Laat mij maar lekker werken, daar word ik alleen maar beter van."

Bron: *Brabants Dagblad*, 2 maart 2022, door Wouter ter Haar

Maarten van Gestel maakte podcast over 'De Schrik van Roden' 'Zelden zo vaak teruggedacht aan mijn tijd op Beekvliet als tijdens het afgelopen jaar'

Maarten van Gestel deed in 2013 eindexamen. Daarna ging hij aanvankelijk naar de filmacademie, maar na een studie filosofie werd hij uiteindelijk schrijvend journalist. Zijn recente podcast voor Trouw, 'De Schrik van Roden', werd landelijk uitermate goed ontvangen – een absolute aanrader! Bij het maken van deze podcast kwamen bij Maarten herinneringen boven aan zijn Beekvliet-tijd.

Door: Maarten van Gestel (2013)

Tijdens mijn nog prille journalistieke loopbaan heb ik zelden zo vaak teruggedacht aan mijn tijd op Beekvliet als tijdens het afgelopen jaar. Normaal werk ik als schrijvend journalist, met name voor De Volkskrant en Trouw, maar het afgelopen jaar besloot ik een podcast te maken. Bijna een jaar werkte ik aan De Schrik van Roden, waarin ik op zoek ga naar de 102-jarige oud-NSB'er Jacob Luitjens. Ik ben gewend om vanachter mijn computer stukken te tikken, dus het was wennen en zwoegen om ineens een luisterverhaal te maken. Archiefonderzoek, opnames, scripten, monteren, voice-overs inspreken, muziek laten maken. Eén beeld dook tijdens dat maakproces herhaaldelijk in mijn hoofd op. Het beeld van de maanden die ik tien jaar daarvoor had zitten zwoegen aan een eerder project: mijn profielwerkstuk op Beekvliet.

Opzoeken van grenzen

Als middelbare scholier had ik initieel geen idee wat ik met mijn toekomst wilde. Mijn leven in de onderbouw bestond uit het niet maken van huiswerk, het treiteren van leraren, of op zijn minst

het continu opzoeken van grenzen (sorry daarvoor nog.) Als ik uit de les gestuurd werd, iets wat rond mijn 15e dagelijks gebeurde, was mijn doel behaald, en begon daarna het nieuwe doel: de leraar in de middagpauze poeslief aankijken, het even goedpraten. Dat alles met het doel om geen groene brief te hoeven halen, het ticket naar strafklas. Nogmaals: ik had geen idee wat ik met mijn leven wilde, en school was een soort existentieel nihilistisch niemandsland, waar ik weinig noodzaak voelde me ook maar enigszins aan te passen, want ja: existentieel nihilistisch niemandsland. (Nogmaals: sorry voor mijn gedrag.)

Levensdoel

Tot ik rond mijn 17e ineens een levensdoel vond. Elke dag uit school keek ik films, mijn hobby en het absolute lichtpuntje in het niemandsland. Moest ik geen filmmaker worden, bedacht ik me? Ik ontdekte dat er in Amsterdam een Filmacademie was, maar wel met strenge toelatingseisen. Daar moest ik naar toe, wist ik ineens. Eén probleem: je moest één of twee films gemaakt hebben, zodat de toelatingscommissie kon zien wat je waard was. Toen me op Beekvliet dus werd gevraagd wat voor

Maarten in 2021, werkend aan de opnames van zijn podcast 'De Schrik van Roden'

profielwerkstuk ik wilde maken, hoefde ik niet na te denken. Ik wilde een film maken. De kans dat ze zo'n etter als ik dit zouden laten doen, schatte ik echter niet erg hoog in.

Het motto van Beekvliet was toen: ontwikkel je talenten, verleg je grenzen, voel je thuis. Voor mij als opstandige tiener voelde dat initieel als holle frase. Een lege marketingslogan, puur bedoeld om twijfelende ouders ervan te overtuigen dat ze hun kind naar het excellente gymnasium in Sint-Michielsgestel moesten sturen. Maar zodra ik tegen mijn mentor zei dat ik een film wilde maken, iets wat eigenlijk niet kon omdat een profielwerkstuk een onderzoek moest zijn, bleek het motto geen holle frase te zijn. Als ik naar de Filmacademie wilde en daarvoor een film moest maken, zei mijn mentor, dan kon dat vast geregeld worden.

The Breakfast Club

Nog steeds kijk ik met verbazing terug op de vrijheid die ik daarna als 17-jarige kreeg om mijn droom werkelijkheid te maken. Ik wilde soort remake maken van de high school-filmklassieker The Breakfast Club van John Hughes, met vijf totaal verschillende leerlingen die tijdens strafklas met elkaar opgescheept zitten, en er van alles meemaken en over elkaar leren. De school liet me leerlingen van de toneelclub casten, die een week vrijgesteld werden van les om in mijn film te spelen. Vrijwilligers van de Lokale Omroep Schijndel, die ik had gestrikt als crew, mochten een klaslokaal volhangen met microfoons, en met kabels en camera's door de gangen zeulen. We mochten draaien in het lege schoolgebouw tot laat in de avond. En toen de film uiteindelijk af was, mocht ik de school volplakken met posters van Straf en hem op de open dag vertonen aan die twijfelende ouders.

Waar ik eerder zelden veel passie had gehad voor school, heb ik me dat jaar uit de naad gewerkt. En zowaar: ik werd toegelaten voor de productieopleiding aan de Filmacademie. Niet omdat het zo'n goede film was, denk ik, maar omdat ik het voor elkaar had gekregen om een film als profielwerkstuk te maken, en het produceren van films in principe gaat over het voor elkaar krijgen van dingen. Oftewel: het feit dat ik werd toegelaten, had ik met name aan Beekvliet te danken.

Inspiratie profielwerkstuk

Na een jaar stopte ik met de Filmacademie; ik vond het toch niet leuk. Maar ik heb later wel vaak teruggedacht aan die profielwerkstukervaring, en met name dus tijdens het afgelopen jaar. Het toonde me voor het eerst dat als je iets écht graag wil doen, dat het dan verrassend vaak kan, hoe onwaarschijnlijk het plan ook lijkt. Toen ik filosofie studeerde en een journalistieke stage wilde lopen, mocht dat eigenlijk niet, want de studie had geen stage. Geïnspireerd door mijn profielwerkstukervaring

mocht het na lang aandringen toch. Toen ik bij Trouw een grote verhalende podcast wilde maken, iets wat noch de krant noch ik ooit gedaan had, kon ook dat uiteindelijk, vanuit het vertrouwen dat het wellicht weleens een bijzonder resultaat zou opleveren.

Met vrolijkheid en trots

Omdat ik dat vertrouwen op Beekvliet voor het eerst kreeg, kijk ik nog steeds met veel vrolijkheid en zelfs een beetje trots op dat laatste jaar op school. Niet trots op mezelf, maar trots op de school. (De opstandige tiener die nog steeds in mij huist, walgt een beetje van de zoetsappigheid waarmee ik deze column nu ga afsluiten, maar ik ga het toch doen.) Ik ben trots omdat ik door die profielwerkstukervaring het motto van Beekvliet ook na mijn middelbareschooltijd met me heb kunnen meedragen. Of je nou bij een krant, een advocatenkantoor, een NGO of een politieke partij werkt: volgens mij zit je goed als je ergens de kans krijgt je talenten te ontwikkelen, je grenzen kan verleggen, en ook niet onbelangrijk: je er thuis voelt. ★

In 2007, als brugklasser; Maarten zit op de tweede rij van onder in het midden

I Eerbetoon aan Marc Kapteijns: 'Hippie tussen de stropdassen'

In *Onderwijsblad*, het tijdschrift van de Algemene Onderwijsbond (AOB), lazen wij in september de column van Laurensz Rötgers, oud-leerling van Beekvliet van 1996 tot 2001. Het is een prachtig eerbetoon aan oud-docent Nederlands Marc Kapteijns, die ruim drieënhalf jaar geleden wegens ernstige gezondheidsproblemen zijn docentencarrière abrupt heeft moeten beëindigen. Dat wist Laurensz overigens niet toen hij de column schreef. Wij plaatsen deze nu met veel genoegen in *Tempora Nostra*, ook in de wetenschap dat Laurensz zelf inmiddels met Marc in contact is gebracht.

Door Laurensz Rötgers

Medaille

Tot mijn schrik bemerkte ik op een ochtend dat het bij de start van dit schooljaar precies 25 jaar geleden is dat ik zelf naar de middelbare school ging. Hoewel ik niet oud ben, ben ik dus ook niet meer jong. Jammer. Om sentimentele redenen keek ik daarom eens op de website van mijn oude school – Beekvliet. Veel van mijn voormalige docenten zijn natuurlijk met pensioen, maar een aantal werkt er nog steeds. Mijn herinneringen sluiten niet erg goed meer aan op de foto's, vijfentwintig jaar lesgeven laat sporen na op een mensen-gezicht. Mijn perceptie ten aanzien van anderen is gelukkig ook wat bijgesteld sinds mijn puberteit. Een connector die wij collectief een ongelooflijk suffe lul vonden (ik zeg het maar zoals het is) zou ik nu toch inschatten als een vriendelijke heer met een brede belangstelling voor de ontwikkeling van kinderen. En ook die gemene lerares aardrijkskunde lijkt mij nu eigenlijk best een aardig mens. Ook mijn leraar Nederlands is inmiddels

met pensioen en op de foto toch ook wel een oude man geworden. Destijds was Marc Kapteijns een behoorlijke hippie tussen de stropdassen, met zijn spijkerbroek en pakje shag. Autoritair was hij tegen de heersende mores in allerminst. Dat had hij ook niet nodig, want hij genoot voldoende gezag. Zitten deed hij zelden achter zijn bureau, maar meestal op een tafeltje op de eerste rij. Ten aanzien van het vak Nederlands hield hij er bijzondere opvattingen op na. Grammatica kon hem volgens mij gestolen worden. Hij bracht liever zijn liefde voor literatuur en cabaret aan ons over. Naar eigen smaak welteverstaan. Wél Simon Carmiggelt, niet Harry Mulisch.

Door de foto van laatstgenoemde had hij in het lesboek met pen een groot kruis gezet. Kapteijns was dus nogal een type. Hij vertelde graag met ironie doorspekte anekdotes en ik herinner mij vreemd genoeg zijn enorme hekel aan pannenkoeken. Onze relatie was hartelijk en ik kreeg van hem ooit een mooi boek van Bordewijk voor mijn verjaardag. Hij bracht mij ertoe om ook Nederlands te gaan studeren en leraar te worden.

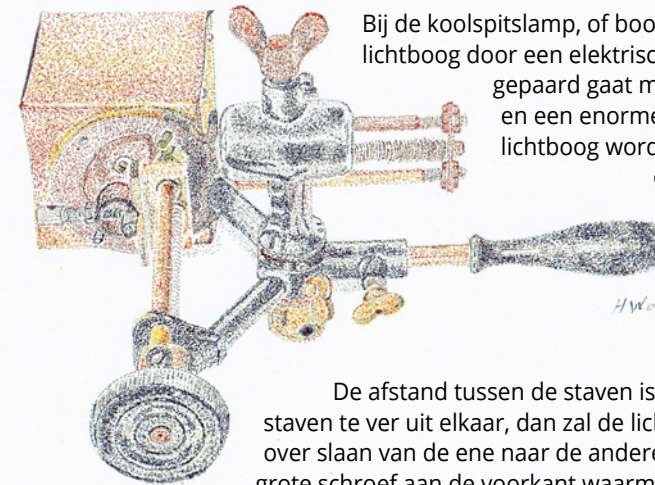
Daarvoor – en voor al die leuke lessen – ben ik hem nog steeds dankbaar.

Bovenstaande passage geeft aan welke invloed je als leraar onbedoeld kunt hebben in het leven van een van je leerlingen. Als je lesgeeft aan zo'n tweehonderd leerlingen per week, dan is persoonlijke aandacht voor het individu

op z'n zachtst gezegd best een uitdaging. Houd je dat veertig jaar lang vol, dan ben je niet alleen een goede leraar, maar verdien je ook een medaille. Omdat hij die vermoedelijk bij zijn afscheid niet heeft gekregen, hierbij toch een pennenveer in zijn spreekwoordelijke achterste. ★

I Koolspitslamp

Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Bij de koolspitslamp, of booglamp ontstaat een lichtboog door een elektrische ontleding die gepaard gaat met een heel intens licht en een enorme hitteontwikkeling. De lichtboog wordt gevormd tussen twee elektroden in de open lucht (in deze lamp zijn dat twee koolstofstaven die zich in het messing doosje bevinden).

De afstand tussen de staven is kritisch. Staan de staven te ver uit elkaar, dan zal de lichtboog niet kunnen over slaan van de ene naar de andere staaf. Vandaar de grote schroef aan de voorkant waarmee de afstand kan worden geregeld.

Om een lichtboog te starten, moeten de uiteinden van twee elektroden tegen elkaar worden gehouden en moet er een grote stroom door worden gestuurd. Deze stroom veroorzaakt grote hitte aan het contactpunt en als de elektroden daarna van elkaar gescheiden worden, vormt zich tussen beide een vlamachtige lichtboog. De ontleding wordt voor het grootste deel tot stand gebracht door elektronen die van de negatieve naar de positieve elektrode overspringen. Wanneer de ionen inslaan op de elektrodes veroorzaakt dat een enorme hitte. ★

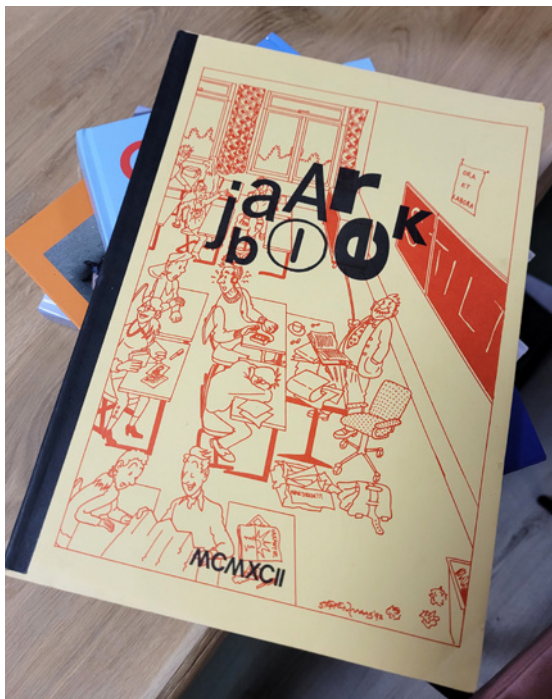
Heleen de Kort nam initiatief in 1992 Beekvlietnostalgie gebonden in jaarboeken

Het opwekken van Beekvlietnostalgie is iets wat veel alumni niet onbekend in de oren zal klinken. Veel oud-leerlingen doen dit door eens in de zoveel tijd af te spreken met oud-klasgenoten, waarbij onder het genot van een hapje en een drankje de nodige herinneringen worden opgehaald. Voor degenen uit de examenjaren vanaf 1992 is er echter nog een manier om een kleine tijdreis te maken: het openslaan van het jaarboek.

Door Britt van Oorschot en Bram van Hulten

Sinds 1992 is (op één jaar na) ieder jaar een jaarboek verschenen, maar hoe is deze traditie destijds ontstaan? Tijd om eens op bezoek te gaan bij de initiatiefnemer: Heleen de Kort ('92).

Op een winterse zaterdag bellen we aan bij een tot woonhuis omgebouwde kerk, diep in West-Brabant. We worden joviaal begroet door Heleen, die ons meeneemt naar de woonkeuken voor een kop koffie. In een grote shopper hebben we alle jaarboeken meegenomen die sinds 1992 zijn verschenen en al snel ligt een klein dertigtal boeken over de tafel verspreid. Heleen kijkt er enigszins verbaasd naar. 'Ik had geen idee dat ze in de jaren na ons door zijn gegaan met het maken van jaarboeken,' vertelt ze. 'Het was vroeger dan ook ontzettend moeilijk om zo'n jaarboek te laten drukken. Toen ik met het idee bij meneer Van Rijnsoever (conrector, red.) kwam, werd er door hem zelfs lacherig op gereageerd. Al jaren waren er volgens hem leerlingen die dit idee hadden, maar nog nooit was het een groepje gelukt om daadwerkelijk een jaarboek te maken. "Dat gaat toch niet lukken," zei hij. Nou, dat moet je tegen mij zeggen!'

Klein fortuin

Het bleek uiteindelijk inderdaad een flinke uitdaging, geeft Heleen toe: 'Kwalitatief goede foto's drukken was indertijd bijna niet te betalen. Je had daar gerasterde pagina's voor nodig en dat kostte een klein fortuin. We hebben dus

veel tijd gespenseerd aan het regelen van sponsors en drukkostenvermindering.'

'We' betekent in dit geval de commissie die door Heleen bij elkaar werd gesprekkeld om dit enorme project tot een goed einde te brengen. Het karwei begon ze samen met Klaartje Caminada (ook '92, uiteraard). Heleen was van de ideeën, Klaartje van de praktische uitvoering. Steffen Maas, een goede tekenaar, sloot zich ook aan bij de jaarboekcommissie. Het werd een project voor de creatievelingen, die veelal ook bij de schoolkrant Het Kariljon betrokken waren. Heleen (lachend): 'De LSD-commissie was voor de populaire leerlingen, daar mocht ik dus niet bij! Maar door dit jaarboek konden we als creatieve buitenbeentjes toch iets toevoegen.'

Niet alleen creatieve buitenbeentjes

Het werd echter niet alleen een boek voor de creatieve buitenbeentjes: iedereen mocht iets bijdragen. De één was daar wat happiger op dan de ander, weet Heleen nog: 'De meeste mensen waren wel enthousiast, die stuurden meteen een stukje tekst en een foto in. Maar er waren ook wat leerlingen die maar niets aanleverden. Dan gaven we nog als advies om een vriend of vriendin iets te laten schrijven, maar zelfs dan duurde het nog ontzettend lang voor mensen een tekstje hadden ingestuurd. Uiteindelijk heb ik voor één iemand nog zelf een tekstje geschreven, zodat uiteindelijk wel iedereen in het jaarboek stond.'

Prachtige collages

Als we naar Heleens eigen pagina bladeren, zien we daar een prachtige zelfgemaakte collage staan. Uit een

Jaarboekrubriek

Dit is de aftrap van de jaarboekrubriek. In elke nieuwe editie van de Tempora Nostra zullen Britt van Oorschot en Bram van Hulten op zoek gaan naar de mooiste verhalen en toekomstplannen van eindexamenkandidaten in oude jaarboeken. Ze zoeken oud-leerlingen op en kijken hoe het nu met ze gaat: wat is er terecht gekomen van de toekomstplannen? Wat viel te voorspellen en wat juist niet? In de volgende editie nemen we het jaarboek van 1993 door. Ben je benieuwd naar hoe het een specifieke oud-klasgenoot uit dat examenjaar is vergaan sinds Beekvliet, laat het ons dan vooral weten door te mailen naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

uitgeknijpte advertentie valt op te maken dat Heleen een kamer zocht in Utrecht, waar ze sportgeneeskunde zou gaan studeren. Dat is uiteindelijk nooit gebeurd. 'Ik wilde eigenlijk zelf het liefst iets creatiefs gaan doen,' vertelt ze. 'Ik hield ontzettend van kunst, maar ik kon helaas niet goed tekenen. Daarnaast moest ik bij veel vakken ontzettend hard werken om een voldoende te halen, waardoor ik weinig met kunst bezig kon zijn. Dus toen ik me aan wilde melden voor een kunstopleiding en ze me vroegen om een portfolio, had ik dat niet. Mijn vader was huisarts en mede daardoor schreef ik me uiteindelijk in voor een studie Geneeskunde. In Rotterdam werd ik ingeloot en zo geschiedde.' Grinnikend voegt ze daaraan toe: 'Ik heb altijd geroepen dat ik geen Geneeskunde ging doen. Toen ik uiteindelijk toch Geneeskunde ging

op Beekvliet nog herinneren, zoals dhr. Verdonk voor biologie. Ze herinnert zich vooral nog dat hij ooit bij de seksuele voorlichting vertelde dat spermacellen nog vijf tot zeven dagen bleven leven na een ejaculatie. Thuis vertelde ik dat aan mijn vader, die hier als huisarts nogal zijn bedenkingen bij had. De volgende dag vroeg Verdonk of er nog vragen waren over de afgelopen les. Ik stak mijn hand op en zei dat ik van mijn vader moest

doen heb ik geroepen dat ik dan in ieder geval niet net als mijn vader huisarts zou worden. Mag jij raden wat ik nu ben...? Gelukkig kan ze haar kunstzinnige kant hobbymatig goed kwijt: 'Door de nieuwe technieken is er grafisch zoveel meer mogelijk, dus je hoeft niet echt meer te tekenen. Daardoor ben ik dat veel leuker gaan vinden. Ik heb zelfs meegewerkt aan de architectuur van mijn eigen huis.'

Oud-Romeinse slavenveiling

Bladerend door de jaarboeken komen nog veel mooie herinneringen naar boven, vooral aan docenten. Dhr. Puttiger (klassieke talen) was een favoriet indertijd, 'Tijdens de LSD vond er een oud-Romeinse slavenveiling plaats, waarbij docenten per opbod verkocht werden. Toen heb ik uiteindelijk Puttiger gewonnen!' Ook kan Heleen zich de laatste priesters die les gaven

vragen wat hij zijn zaadcellen te eten gaf, waardoor ze zo oud werden. Ik mocht meteen vertrekken.'

Nog steeds trots op

Glimlachend bladert Heleen nog eens door wat jaarboeken heen. Waar de eerste jaarboeken uit zwartwit bedrukte A4'tjes bestaan die met een ringband bij elkaar worden gehouden, heeft het meest recente exemplaar eerder wat weg van een bescheiden Bijbel. Glunderend houdt Heleen ons een jaarboek voor dat rond 1995 werd gemaakt. 'Kijk,' zegt ze wijzend, 'hier zijn de foto's dus niet gerasterd. Zie je hoe groot het verschil is met de fotokwaliteit in ons jaarboek? Grappig dat ik daar nog steeds zo trots op ben...' Het blijft toch iets moois, die Beekvlietnostalgie. ★

Van puberlogica naar vriendschap voor het leven Na 28 jaar nog altijd intensief contact

Een paar weken geleden dropte Femke een berichtje in onze whatsapp groep. Of er animo was om een stukje te schrijven voor het lustrumblad van de Beekvlietreünisten. Omdat zo'n grote groep meiden uit dezelfde klas, die na 28 jaar nog steeds goed contact hebben, toch wel bijzonder is.

Klas 3D, schooljaar 1996-1997

Door: Carola van der Sommen

Hoe het begon, september 1994: alle verse brugklassers staan in de aula en worden opgeroepen om bij hun nieuwe klas aan te sluiten. Denk Harry Potter; sorteelhoed en zo. Dat spannende moment waarop we er achter komen wie onze nieuwe klasgenoten zijn voor de komende jaren, maar dan zonder sorteelhoed. Vooraf hebben we een lijst met namen ontvangen. In plaats van op Zweinstein staan wij in een ietwat kille

schoolkantine met een linoleum vloer. Dezelfde schoolkantine die we als gymnasiasten aula horen te noemen, waar we de komende jaren elke dag melk met onze melkpas, of thee uit onze theebeker zullen halen, waar we film en discoavonden zullen hebben, waar we auditeren en repeteren voor toneelstukken en musicals. Die aula waar wij eigenlijk nooit zitten: we zitten in de pauze liever met de hele klas in "de blauwe gang" op de grond, of aan de rand van de vijver met lekker weer, waar we de karpers

de restjes van onze lunch voeren. Die aula die lang niet zo cool is als "De Huiskamer", waar een tafelfuotbaltafel staat, maar die verboden terrein is tot de 4e. De aula, waar uiteindelijk onze diploma-uitreiking zal plaatsvinden. De plek waar we ons middelbare schoolleven beginnen en afsluiten.

1996 - 1997

Bijzondere vriendschap

- Yvette Broeren
- Neel van Dooremalen
- Milene Kempnaars
- Danique Klaassen
- Femke Sleutjes
- Carola van der Sommen
- Jorien Verdijk
- Noortje Verdijk
- Yora Voeten
- Neeltje de Windt

Mix van meisjes

Ik ben ingedeeld in klas D, en weet dat mijn oude klasgenootjes ingedeeld zijn in B. Gelukkig herken ik een paar meisjes van een andere school in Gestel die nu ook in D zitten. De rest van de klas is een mix van meisjes uit Rosmalen en Helvoirt en jongens uit Vught en Helvoirt. Wie had toen kunnen weten wat voor bijzondere vriendschap voor het leven er zal ontstaan uit die willekeurige samenvoeging.

Het wordt al snel een belangrijke gewoonte om samen naar school te fietsen. Danique en ik rijden beiden eerst naar Neeltje van D. aan de Krommeweg. Knuffelen met Idex (de hond) en wachten tot Neel klaar is om op haar supercoole omafiets, die in mijn herinnering elke paar maanden

een andere kleur had, (koeienvlekken maakten de meeste indruk) te stappen en samen naar Yora te fietsen. Neeltje de W. fietst vier minuten helemaal alleen naar de Geelgors. Daar wachten we tot Yora klaar is met tanden poetsen, wachten nog even tot ze weer naar buiten komt nadat de tandpastavlekken uit haar hoodie zijn gepoetst, om vervolgens met ons vijven de laatste minuut (ik overdrijf niet) naar school te fietsen.

"Er zijn efficiëntere manieren om je ochtend te beginnen en minder tijdrovende routes om op school te komen", hoor ik je denken. Dat kan wel zo zijn, maar dit scheidt een band en het heeft geen zin om tegen puberlogica in te gaan.

Yvette komt vanuit Helvoirt. Vijftien kilometer en drie verzamelpunten op de route zorgen ervoor dat ze regelmatig in een stoet van twintig op Beekvliet aankomen.

Punaisiesysteem

Ook vanuit Rosmalen wordt samen gefietst. Twaalf kilometer, elke dag, heen en terug, door weer en wind. Hier hebben de dames een ander probleem: de tweeling, Noortje en Jorien, komt met regelmaat te laat op het afgesproken verzamelpunt. Helaas genieten we in die tijd nog niet de voordelen van de mobiele telefoon, met als gevolg dat Milene regelmatig langer dan haar lief is, soms doorweekt, soms bevroren, staat te wachten op haar fietsmaatjes. Er wordt er onderling een ingenieus punaisiesysteem uitgedacht waardoor bij het trefpunt duidelijk moet worden of er gewacht moet worden of dat er al een groep vooruit gefietst is om een 'briefje' voor te laten zijn te voorkomen.

Zeilkamp 1997. Zie je een bekend koppie in het midden? (Dat is Klaas vd Eerden, inmiddels bekend van onder meer Radio538).

Als er dan toch een briefje gehaald moet worden bij Frank, de conciërge en ICT man, zijn ook daar diverse methoden voor ontwikkeld om de vermaledijde aantekeningen te laten verdwijnen. Omkopen wordt niet geschuwd. Ook stiekem het aantekeningenboek aanpassen tijdens de repetitie-avonden voor de musical blijkt effectief en onopgemerkt.

Verguisde coopertest

Ook wordt duidelijk dat de gymtenu-etiquette nauw komt. Het pakje moet worden aangeschaft op school en er mag niet afgeweken worden van de voorgeschreven elementen: T-shirt met Beekvliet Logo, donkerblauwe korte

sportbroek en witte sportsokken met twee donkerblauwe streepjes. Het niet naleven van deze strenge richtlijnen, door bijvoorbeeld, zeer rebels te verschijnen met witte sportsokken zonder streepjes, leidt onverbiddeijk tot uitsluiting van de gymles. Er zijn moeilijkere manieren om onder de verguisde coopertest of shuttlerun uit te komen...

Als Femke bij ons in de derde klas komt, valt haar vooral op dat de meiden uit klas D zo'n front vormen. Haar mond valt open als alle dames tegelijkertijd de klas uit lopen omdat meneer Ronner er een van de dames uit wil zetten die last heeft van een wesp. Linea recta marcheren we naar meneer van Rijnsouwer om uitleg

te geven over onze protestactie. Die beste man stelt ons in het gelijk en de rest van het uur brengen we door in een wesploze studiezaal zonder repercuussies. Stoer, mondig, assertief, een groot gevoel voor rechtvaardigheid. Vaak handelen we vanuit de beste intenties, helaas niet altijd even gepolijst. Soms zijn we ook gewoon ronduit lastige pubers en doen we lelijke dingen waar we achteraf niet trots op zijn.

Binnen ons clubje is iedereen geaccepteerd precies zoals we zijn. Blauw haar, legerjassen, Cavello's, Nike Air Max, Spice girls schoenen, skatebroeken, tuinpakken, kraagjes, alles. Door de jaren groeien we allemaal in onze eigen rol binnen de klas. Een rol waar we, soms positief, soms negatief, jaren later nog steeds makkelijk in terugvallen als we bij elkaar zijn.

Leven soms ontzettend oneerlijk

En dan gebeurt er op 23 april 1997 iets verschrikkelijks wat ons voor altijd bij zal blijven en ons misschien ook wel bij elkaar heeft gehouden.

De dames uit Rosmalen worden op weg van school naar huis geschept door een

auto. Eva Maria overleeft het ongeluk niet. Gwendolyn raakt in coma en als ze na een half jaar wakker wordt leren we dat het niet zoals in de film is. Dat je niet je ogen op een dag weer open doet en het leven oppakt waar het op pauze is gezet. We leren met elkaar op ons 15e voor het eerst dat het leven soms ontzettend oneerlijk kan zijn.

Veel docenten staan voor ons klaar en tonen begrip. Onder andere meneer Nas maakt het zijn persoonlijke missie zo veel mogelijk betrokken te zijn en te helpen, wat door ons allemaal enorm wordt gewaardeerd.

In de zomer van 1999 worden we er opnieuw aan herinnerd dat niets vanzelfsprekend is. Danique's moeder overlijdt plots op veel te jonge leeftijd. We proberen er zo goed en zo kwaad als het gaat voor haar te zijn. Ook nu weer tonen veel docenten zich zeer behulpzaam.

Zeilkamp

Maar naast al het verdriet gaat het middelbare schoolleven ook gewoon door. We gaan op zeilkamp, waar we op een boot slapen en tijdens een kook-

Romereis 1998

Met GoGo tours op eindexamenreis in 2000

wedstrijd pannenkoeken bakken op een butaan gasstelletje. We gaan op skireis, waar een aantal van ons indruk probeert te maken op de skileraren. De Romereis natuurlijk, waar we getuige zijn van de prille liefde tussen meneer Hoozemans en Mevrouw Lommen, waar we leren dat zwartrijden (ook onopzettelijk) met de metro geen goed idee is in Italië, en waar sommigen van ons bijna naar huis worden gestuurd omdat we stiekem flessen drank naar het strand proberen te smokkelen.

We gaan samen voor het eerst op stap, naar Lascar in Schijndel en later naar de Kings in Den Bosch, waar Yvette's moeder ons met liefde ophaalt en de kroketten, frikandellen of tosti's voor ons klaar heeft staan bij binnenkomst. We worden verliefd, we worden teleurgesteld, ons hart wordt gebroken en weer gelijmd.

Het jaar 2000 luidt het einde van de

Beekvliettijd in voor de meesten van ons. Een groot deel van ons sluit de eindexamenperiode samen af met een welverdiende vakantie op Kreta.

Daarna waaieren we uit naar Tilburg, Utrecht, Amsterdam, Maastricht en Rotterdam. Het is een gek jaar, iedereen moet zijn plek weer even vinden. Enkelen van ons doen nog een jaartje Beekvliet en haken later aan bij het studentenleven. Anderen beseffen snel dat de studiekeuze niet helemaal is wat ze ervan gehoopt hadden en veranderen van richting en van stad. In deze periode krijgt nog een van ons een dreun te verwerken. Remko, Yora's broer, verliest de strijd tegen kanker, juist als het niet meer vanzelfsprekend is dat we elkaar elke dag zien en spreken.

Trouw elk jaar op pad

We krijgen ook nieuwe vriendengroepen. Disputen, Jaarclubs, studievrienden, huisgenoten. Eventjes wordt het contact wat minder terwijl we leren wennen aan ons nieuwe leven.

Gelukkig trekt het ook weer aan. Sommigen zien elkaar vaak, omdat ze samen in Tilburg zitten, bij dezelfde studentenvereniging gegaan zijn of zelfs hetzelfde dispuut delen. Anderen zien elkaar om de paar maanden. Trouw gaan we elk jaar met zijn allen een weekend op pad. Giethoorn, Antwerpen, Harderwijk, Elburg, Haarlem, Nijmegen, Zeeland, Zaltbommel, Rotterdam en Londen maken we samen onveilig.

Het thema is eigenlijk altijd eten en drinken. En dansjes. En lachen. Veel lachen. Het tripje is heilig, ook nu we ouder worden, de meesten van ons kinderen hebben en we niet meer allemaal in Nederland wonen. Soms

Yora's bruiloft in 2014. V.l.n.r.: Carola, Neeltje W., Yvette, Femke, Noor, Yora (de bruid), Danique, Neel D., Milene, Jorien.

nog maar een nachtje, soms alleen een dag. Elk tripje zorgt voor nieuwe warme herinneringen.

Sommige dingen veranderen nooit

Ook een jaarlijks kerstdiner wordt tegen het einde van de studententijd traditie. De tweeling heeft zich ontpopt tot bizar goede gastvrouwen die fantastisch kunnen koken. Zelfs als vegetariërs draaien ze er hun hand niet voor om ook de heerlijkste gerechten voor de carnivoren onder ons op tafel te zetten. We krijgen banen, er wordt verhuisd, getrouwd, er komen baby's, 23 in totaal. Baby's worden peuters. Peuters schoolgaande kinderen. Als Danique haar oudste zoon dit jaar naar de middelbare school gaat beseffen we dat hij op het punt staat waar het voor ons allemaal begon. Ik hoop van harte dat alle kinderen net zo'n mooie groep vrienden

over mogen houden aan hun middelbare schooltijd.

Hoe het nu, 21 januari 2022, is: Er wordt druk gewhatsapt in onze "Beekvliet-vrouwen" appgroep. Op een of andere manier zijn we onszelf zo altijd blijven noemen. We zitten klaar voor de virtuele escaperoom en proberen in te bellen met Google meet. Noor heeft het georganiseerd...en is er nog niet... Jorien is ook wat later. Sommige dingen veranderen nooit.

Sterke band ondanks andere keuzes

Femke, Neeltje D, Danique en Yora hebben zich samen in Femke's woonkamer verschanst met een berg hapjes. Ik ben een beetje jaloers dat ik niet bij ze zit. Neeltje W belt in vanuit Madrid, ik vanuit Londen. Jorien haakt aan vanuit haar prachtige B&B in Zeeland. Milene is door haar man

en kinderen naar de zolderkamer verbannen door een gevalletje Covid en Noor vergezelt ons vanuit haar prachthuis in Nieuwegein. Yvette stuurt een spraakbericht dat ze vast zit in een meeting die uitloopt. De techniek staat voor niks.

De winnaars van de escaperoom wrijven de winst er bij het verliezende team op kinderachtige wijze in. Dan is het tijd om wat herinneringen op te halen als inspiratie voor dit stukje. We lachen smakelijk om verhalen van vroeger. Hoe bijzonder is het dat we elkaar

nooit uit het oog verloren zijn? Dat we nog steeds zo hard met elkaar kunnen lachen. Dat we in grote lijnen nog steeds weten wat er in ieders leven speelt. We hebben allemaal zulke andere keuzes gemaakt in het leven, maar de band is sterk genoeg om lief en leed te blijven delen.

Dit schooljaar zijn of worden we allemaal 40... Hopelijk is dit artikel een mooi eerbetoon aan onze bijzondere vriendschap die ik voor geen goud had willen missen. En aan Beekvliet, waar het allemaal begon... ★

I Leo Mesman: Muzikale ezelsbruggetjes

Op mijn middelbare school (Beekvliet) in de jaren zestig kregen we wekelijks muzikles van priester-leraar Thieu Lax, een zeer gedreven man die ook de leiding had van twee koren en een orkest op het internaat. Om de toonsoorten in respectievelijk majeur en mineur te onthouden, leerden we van hem als hulpmiddel de volgende twee zinnestjes, die een halve eeuw later nog steeds in mijn geheugen gegrift staan. Wat ik mij nu afvraag: werden en worden deze ezelsbruggetjes op andere scholen ook gebruikt?

Geef
De
Arme
Een
Bord
Fis
Cis

Finnen
Beschouwen
Estlanders
Als
Deskundige
Geschiedschrijvers

Doe mij maar een gedicht! – Leo Mesman – gedichten & foto's
(leomesmangedichten.com)

Desgevraagd kregen we van de oud-leerling-musicus Martien van Woerkum uit Duitsland de volgende aanvulling: Het eerste rijtje dient om de volgorde van de kruizen te onthouden; het tweede geldt voor de mollen. Geef is de toonladder van g met 1#, D twee kruizen etc. Zeven kruizen moet zijn "Ciska". Voor de mineurladders: die beginnen op de zesde toon van de majeurladder. Daar zegt het ezelsbruggetje niets over. Ik heb de "versjes" op het conservatorium en muziek-scholen ook gebruikt, staat rotsvast in mijn geheugen!!

I Comeback kids nu stagiaires en docenten Oud-leerlingen keren terug en staan voor de klas op Beekvliet

Schooljaar 21/22, het jaar dat we met vier oud-leerlingen voor de klas mogen staan op Beekvliet. Het komt steeds vaker voor dat oud-leerlingen de keuze maken om terug te komen, wanneer ze docent willen worden of al zijn. Maar hoe is dat nou, om als oud-leerling tussen je oude docenten rond te lopen in de personeelskamer? Ik interview hiervoor Sophie van de Loo (ex.jr. 2017), Karlijn Verhulsdonck (2013) en Thomas Kaufmann (2013), en ik (2017) beantwoord zelf ook wat vragen.

Door Britt van Oorschot

Hoe voelt het voor jullie om als oud-leerling terug te zijn op Beekvliet?

Volgens **Sophie** voelt het als vanouds en vertrouwd om weer terug te zijn. Ze heeft eindexamen gedaan in 2017 en geeft nu Grieks en Latijn. Lang is ze dus niet weggeweest. **Thomas**, eindexamen jaar 2013, geeft Nederlands, Biologie, én Levensbeschouwing, maar studeert om Nederlands te mogen geven. Voor hem is het net een warm bad om terug te zijn, comfortabel en prettig.

Karlijn (2013), docent Frans, zegt dat het heel dubbel is: heel erg leuk maar zeker in het begin ook apart. In het gebouw is het een beetje vreemd met de verbouwing, bekende dingen zoals studiezaal en studiehuis zijn er niet meer en de aula is mediatheek geworden. Het is ook een beetje vreemd om oud-docenten nu als collega te zien en daarmee 'op gelijke hoogte' te staan. Maar ze geniet er intens van. Voor mij, **Britt** (2017), docent Engels, is het alsof ik nooit ben weggeweest. Ik ben ook maar drie jaar

Karlijn

niet op Beekvliet actief geweest sinds 2010, maar ik ben heel blij om terug te mogen zijn. Het is vertrouwd en je weet hoe de school werkt, wat ik dan weer als voordeel ervaar tijdens het lesgeven.

Hoe voel je je in het team, met oud-docenten?

Doordat we nu in de personeelskamer zitten en niet meer in de aula, krijg je hele andere gesprekken met collega's. Volgens Thomas geeft dit een ander

perspectief op situaties die vroeger in de klas plaatsvonden. Sophie zegt dat het ons een kans geeft om beide perspectieven te zien, die van leraar en leerling. Dit kan in ons voordeel werken wanneer we surveilleren, hoe je de leerlingen aanspreekt en dat je snapt hoe zij zich voelen wanneer je dat doet. We begrijpen nu ook een stuk beter waarom docenten bepaalde keuzes maakten. Voor Karlijn en voor mij geldt eigenlijk hetzelfde, we voelen ons thuis tussen de collega's. We ervaren zeker de voordelen dat we hier eerder zelf op school hebben gezeten, dezelfde die Sophie al benoemde.

Heb je nu ook meer respect voor hoe docenten vroeger handelden?

Thomas zegt dat hij nu gemakkelijker door gedrag van leerlingen heen prikt, omdat je dat gedrag vroeger zelf ook wel eens vertoonde. Karlijn zegt dat ze nu wel snapt waar bepaald gedrag vandaan komt. Als leerling dacht je soms nog wel van 'waarom wordt de docent nu opeens zo boos' of 'wat is er nou precies aan de hand'? Maar nu sta je zelf in die docentenschoenen, voel je ook frustratie en weet je soms niet helemaal wat je moet doen. Het zelf doen verklaart wel het gedrag van vroeger en daar krijg ik nu respect voor.

Is het altijd jullie doel geweest om als docent terug te komen op Beekvliet?

Sophie was hier duidelijk in. Ze wilde eigenlijk geen docent worden. Maar ze werd gebeld door sectie, wat haar een mooie mogelijkheid bood om in vertrouwde omgeving haar bevoegdheid te halen. In de onderbouw van Beekvliet wilde ze geen docent worden, maar in de bovenbouw en tijdens studie wist ze wel

steeds zekerder dat ze les wilde geven. Thomas had een vergelijkbaar antwoord. Nee, het is nooit zijn doel geweest docent te worden of om Nederlands te studeren. Hij begon een master in datascience, maar koos ervoor niet het bedrijfsleven in te gaan. Hij switchte naar Nederlands in 2020 en kreeg sindsdien toch meer interesse voor het onderwijs. Als invaller had hij op Beekvliet wat lessen gegeven in 2021 en toen is hij ook begonnen aan de tweejarige master in Nijmegen om docent te worden.

Thomas

Karlijn geeft een twijfelend antwoord. Ja en nee, ze had wel altijd het idee gehad docent te willen worden, maar tijdens studie had ze dit losgelaten, doordat de Belgen nogal ambitieus zijn aangelegd qua studeren heeft ze toch weer het doel gesteld om docent te worden en daar naartoe gewerkt. Na een master General Linguistics had ze geen zin meer om te studeren, Karlijn is toen gaan werken in de commerciële wereld. Toch had ze nog steeds kriebels voor de Franse taal en het onderwijs (ervaring uit bijlessen), dus had ze zich aangemeld voor de RDA.

Sophie

Ze was positief verrast toen ze op Beekvliet geplaatst werd voor stage en daarbij begeleid zou worden door degenen die haar basis voor het Frans gelegd hebben.

Voor mij, Britt, was het altijd al wel duidelijk: ik wilde het onderwijs in. Ik riep dit al sinds groep 3. De twijfel tussen basisschooldocent en middelbare school docent werd snel duidelijk tijdens een jaartje Pabo University. Maar eigenlijk wist ik het al toen ik tijdens LSD een les Engels ging overnemen, gewoon omdat ik dat leuk vond. En zo geschiedde het dat ik nu voor mijn laatste jaar studeer aan de docentenopleiding Engels.

Wat is jullie het meeste bij gebleven van jullie tijd op Beekvliet? En welke docenten?

Sophie zegt dat de vele uitstapjes en reizen, en de gezelligheid haar het meest zijn bijgebleven, dus het lijkt haar ook leuk om als docent op deze excursies mee te gaan. Ze kan geen specifieke docenten noemen. Thomas sluit zich aan bij Sophie.

Karlijn zegt dat vooral alle dingen die eigenlijk niet hadden gemogen, zoals

ongepaste opmerkingen tijdens de les, vliegtuigjes gooien of gyros eten tijdens de les Grieks haar het meest zijn bijgebleven. Voor mij is het toch wel de les waarin Mevrouw Ouwens (voorheen Mevrouw van Vught) even meldde dat ik toch erg veel op haar leek, waarna ik dacht, ja dat zal wel. Maar zie me nu eens, toch ook docent Engels geworden.

Spreken jullie nog vaak leerlingen van Beekvliet uit je eigen jaar?

Sophie: "Van mijn jaar wonen veel leerlingen weer in Den Bosch, dus met carnaval is het eigenlijk altijd raak, maar ook als ik mijn deur uitloop." Thomas spreekt er nog een aantal, een keer per jaar.

Karlijn spreekt nu bijna niemand meer, behalve haar tweelingzus, maar daar ontkom je niet aan, zegt ze met een knipoog. Zelf spreek ik nog verrassend veel oud-Beekvlieters, maar het zijn vooral mensen uit hogere of lagere jaren. Uit mijn eigen jaar kan ik ze op een hand tellen.

Waar zien jullie jezelf over 20 jaar?

Sophie heeft geen idee. Thomas zou in de ideale wereld over 20 jaar schrijver zijn. Anders zal hij gewoon voor de klas staan, maar wil daarnaast ook nog wel blijven schrijven.

Karlijn wil absoluut voor de klas staan, hopelijk nog steeds met leerlingen die Frans willen leren. Eventueel aangevuld met een tweede bevoegdheid voor Spaans. Ook zou ze graag mentor willen zijn om als eerste aanspreekpunt voor leerlingen te functioneren. Ikzelf wil graag les blijven geven, en dan zorgcoördinator erbij zijn. Of ik ga iets doen met Engelstalige literatuur. ★

Hoe is het toch met.....Kees Quinten?

Oud-docent aardrijkskunde 1978-2012
en oud-leerling van de klas van 1961-1967

In het idyllische Liempde woont Kees Quinten samen met zijn vrouw Johanna in een prachtige woonboerderij aan de rand van het dorp. Met vrij uitzicht op de weilanden en een bos komt Kees zijn pensioendagen zonder verveling gemakkelijk door. De woonboerderij is inmiddels verbouwd tot een levensbestendige woning. Beekvliet loopt duidelijk als een rode draad door zijn leven. Want vanaf zijn 12e is de oud-docent verbonden met Beekvliet. Volop genietend van de omringende natuur vertelt Kees over zijn Beekvlietleven, Malawi en zijn vak aardrijkskunde.

Door Mirjan Boot-de Werd (1988)

Waarom bent u destijds naar het seminarie Beekvliet gegaan?

"Opgroeiend in een katholiek Brabants gezin in Liempde, werd ik ook misdienaar," vertelt Kees. "We hadden in die tijd in het dorp als kapelaan een pater van kasteel Stapelen uit Bostel. We mochten altijd van hem met alle misdienaars zittend op de grond in de pastorie naar de voetbal interlands kijken op televisie. En we zijn ooit op Stapelen geweest waar hij heel enthousiast verhalen vertelde. Dat sprak me toen als 'menneke' natuurlijk wel aan. Dus kreeg ik het idee om ook naar het seminarie te gaan. Ik wist niet beter dan dat je dan naar Stapelen ging. Beekvliet kende ik helemaal niet. Maar mijn ouders vonden het bisschoppelijk seminarie Beekvliet een meer logische keuze. En zo ging ik op mijn twaalfde naar het seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. In het derde jaar kwam ik erachter, dat ik toch geen priester wilde worden. Maar ik wilde er wel op school blijven en daarover zeg je dan natuurlijk niets, want anders zou je van school af

Kees Quinten in zijn achtertuin.

moeten. Het seminarie was een beschut wereldje, waar ik me gemakkelijk aan kon passen aan het systeem. Ik heb er dan ook een prima tijd gehad," verhaalt de oud-Beekvlieter over zijn seminarie-tijd.

Hoe bent u tot de keuze gekomen om docent aardrijkskunde te worden?

"Ik kreeg op het seminarie aardrijkskundeles van Frans Kokx, een flamboyante man. Ik vond het een leuk vak en Frans

Klas 1B 1961; Kees staat op de 2e rij, 3e van links.

kon op een bevlogen manier les geven met een brede kijk op de wereld. Hij praatte in de les overall over, vaak met een uitgesproken mening: over schaatsen, de wereldpolitiek en soms ook over aardrijkskunde,” vertelt Kees met een knipoog. “Dus ging ik aan de universiteit in Nijmegen, want daar ging je als katholiek jongetje naar toe, sociale aardrijkskunde studeren. Na vier jaar ben ik naar Utrecht gegaan voor de driejarige specialisatie ‘sociale geografie van de ontwikkelingslanden’. Ik had eventueel ook economie willen studeren, maar ik had nog nooit een les economie gevolgd. Dat vak bestond toen nog niet op Beekvliet.”

U heeft altijd een affiniteit gehad met ontwikkelingslanden.

“Tijdens mijn laatste studiejaar in Utrecht, liep ik een half jaar stage in Malawi. Ik ging daar onderzoek doen

naar de maisproductie en -handel. Mais is daar het belangrijkste voedsel voor de bevolking en er was een hongersnood geweest. In Malawi bestond een soort staats-opkooporganisatie: Als boeren een overschot aan mais hadden, dan moesten zij dat leveren aan de staat. Vervolgens kon deze organisatie dat weer leveren aan de gebieden waar er een tekort aan mais was. Dat liep natuurlijk allemaal niet zoals het moest. Er is toen onderzocht waar mais verbouwd werd en hoe het transportsysteem in elkaar zat en hoe je vervolgens tekorten en overschotten beter uit zou kunnen wisselen. In theorie zou je dan mais eerlijk kunnen verdelen in het land. Maar in de praktijk was er natuurlijk voor iedereen te weinig. Vanuit Zuid-Afrika heeft Malawi nog wel mais gekregen. Maar dat gebeurde een jaar na de hongersnood toen de eigen maisproductie alweer op gang was gekomen. Men

zat toen weer met een enorm overschot waardoor het systeem opnieuw in elkaar zakte. Deze hele transportsituatie was mijn onderzoeksonderwerp. Het rapport en tevens mijn afstudeerscriptie wat ik daarover geschreven heb, is naar de overheid van Malawi gegaan, naar het Ministerie van Landbouw. Maar ik heb er nooit meer iets van gehoord,” legt de opa van vier kleinkinderen uit.

Heeft u met corruptie te maken gehad in Malawi?

“Nou, niet dat je daar een duidelijk idee van had. Het was eigenlijk ook een soort beschermd wereldje. President Banda had alle touwtjes strak in handen. Als er iets niet naar zijn zin was, dan trof hij meteen maatregelen. Alle ministers waren Afrikanen en de zogenoemde “secretary” (staatssecretarissen; red.) waren Engelse kolonials. Malawi was toen en is nog steeds één van de armste landen van Afrika,” stelt Kees vast. “Er is jammer genoeg nog steeds niet zo heel veel veranderd.”

Hoe heeft u de overgang ervaren van een Brabants dorpje naar een ontwikkelingsland in Afrika?

“We zaten heel sjiek gehuisvest in een gouvernements hostel met alles bij de hand. Dus we zaten daar heel goed. Ik ging met drie stagiaires naar Malawi, waarbij ik en nog een andere student in de buurt van hoofdstad Zomba bleven. De andere twee zaten in het noorden. Ik voelde me er thuis, ondanks dat het wel vreemd was, traditioneel en heel Engels. We hadden kort haar toen we daar kwamen, maar na een half jaar liepen we met lang haar rond. Op een gegeven moment werd ik aangehouden en moest ik of naar de kapper of binnen 24 uur het

land uit. Ik had snel weer kort haar,” licht Kees lachend de Engelse correctheid toe.

Waarom bent u later niet teruggegaan naar Malawi?

“Eigenlijk zou ik na mijn afstuderen in 1974 terug gaan naar Malawi. De voorwaarden waren echter, dat je dan afgestudeerd en getrouwd moest zijn. Dus ben ik in 1974 met Johanna getrouwd. Maar de toenmalige president Banda gooide dat jaar uit politieke onvrede de grenzen dicht voor buitenlanders die in overheidsdienst waren. Hierdoor konden we niet meer naar Malawi. Een jaar later is onze eerste zoon geboren, en kort daarna volgden ook onze tweede en derde zoon, waardoor we uiteindelijk niet meer naar Malawi zijn vertrokken. Ik heb nog steeds de intentie om er een keer naartoe te gaan, maar nu met corona is het er nog niet van gekomen,” verzucht de oud-docent.

“Ik volg nog wel alle ontwikkelingen die er in de ontwikkelingslanden spelen. Op Beekvliet heb ik ook altijd meegewerkt aan de sponsoracties. Ad Smits (red. oud-docent Wiskunde) had een broer in Tanzania. Daarvoor zijn er een paar keer sponsoracties gehouden. Uiteindelijk werden de sponsoracties een terugkerende activiteit op Beekvliet, die we in samenwerking met de gymsectie organiseerden in de vorm van een triatlon,” vertelt Kees.

U draagt altijd sandalen. Is dat een overblijfsel van uw tijd in Malawi?

Kees lacht. “Nee, die had ik al toen ik als leerling op Beekvliet zat. Ik heb zelfs twee keer de Nijmeegse Vierdaagse meegelopen op sandalen,” onthult de oud-docent. “In het laatste jaar op het seminarie bedachten we met vier

klasgenoten dat we de vierdaagse wel eens konden gaan lopen. En dat deden we vervolgens ook. In de winter kwam ik overigens ook altijd met sandalen aan op de fiets naar Beekvliet. Ik heb nog altijd sandalen aan, behalve als er sneeuw ligt," bekent de pensionado.

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

"Nou, eigenlijk via de directeur van de Havo-Top Den Bosch, waar ik toen werkte. Ik denk dat hij contact heeft gehad met Wintjes (oud-rector), toen hij me kwam vertellen dat ik ook maar eens moest solliciteren bij Beekvliet omdat daar uren vrijkwamen. Op de Havo-Top liepen de uren namelijk terug. Ik ben toen 'eventjes wezen buurten' bij Arnold Wintjes. Aan het eind van dat gezellige gesprekje kreeg ik te horen dat ik aangenomen was, maar dat ik nog wel even een sollicitatiebrief moest schrijven," lacht Kees.

"In het begin gaf ik maar vier uur les op Beekvliet en combineerde ik dat met de lessen in Den Bosch. Frans Kokx ging geleidelijk afbouwen en ik nam steeds meer uren van hem over. Na het vertrek van Frans in 1983 werd Truus Buuts mijn vakcollega."

De laatste jaren is er in de wereld veel gaande ten aanzien van klimaatverandering en recent enkele vulkaanuitbarstingen (La Palma en Tonga). Hoe kijkt u daar naar als docent aardrijkskunde?

"Klimaten veranderen altijd. Je weet dat na een ijstijd de aarde weer opwarmt. Dat gegeven is algemeen aanvaard en is een proces van duizenden jaren. Maar dat de opwarming zo snel gaat, dat was niet verwacht. Een oplossing hadden we 30 jaar geleden al moeten bedenken en

Het bestuur van NMI in 1995 bij de reünie in de Orangerie in Den Bosch. Op de trap: Nicole van Tuel, Maarten van Rooij, Margot Jansen. Ervoor: Peter van den Broek, Kees Quinten, Frank van Rooij.

inzetten, met de helft minder vervuiling als we alle nieuwe energiebronnen toen al hadden ingezet in de oude manieren van werken. Als we destijds windenergie hadden ingezet, was er nu, denk ik, geen probleem geweest," meent de aardrijkskundige.

"We hebben al zo'n dertig jaar zon- en windenergie," legt Kees uit. "Zonnepanelen zijn al jaren bekend. Maar omdat er indertijd nog geen schaalvergroting was, waren de kosten natuurlijk hoog. In Malawi waren, toen ik daar was, bijvoorbeeld al windmolentjes," merkt Kees op. "Alleen bij grote plantages, buitenlandse bedrijven en commerciële instellingen die niet afhankelijk wilden zijn van

de overheid, zag je 30 jaar geleden al windmolens. Overigens waren die wel vaak als een commercieel project gerealiseerd hoor."

"De gestage snelheid van de opwarming van de aarde is wel een eyeopener," verklaart de oud-docent. "Het gaat erg vlug! Je weet dat er een cyclus is van opwarming na een ijstijd. Maar een aantal zaken verrast nu toch wel. Het tempo van het smelten van de gletsjers is bijvoorbeeld enorm, als je al kijkt naar Antarctica en Groenland. Je weet echter niet wat nu door de mens is veroorzaakt en wat hierin het natuurlijke proces is? En nu beide processen bij elkaar komen, gaat het in een dusdanig snel tempo dat het zorgwekkend wordt. Maar," gaat Kees Quinten verder "de laatste 200 jaar zijn er daarentegen minder vulkaanuitbarstingen dan daarvoor. Dus eigenlijk leven we nu in een heel rustige vulkanische tijd."

Wat zijn de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd leraar aardrijkskunde?

"Ik ben veel in de tuin bezig en het stuk bos hier bij het huis. Ik heb onlangs een heupoperatie gehad, dus toen was het werken in de tuin even wat minder. Verder ben ik het vrijwilligerswerk ingezogen. Ik zit in het bestuur van NMI, de reünistenvereniging van Beekvliet, en in de redactie van Tempora Nostra. Ik zit in het bestuur van de Heemkundevereniging "Erfgoed Vereniging Kèk Liempt". Ik geef als gids rondleidingen in het dorp en in de omliggende natuur, organiseer lezingen voor de erfgoedvereniging, en ik maai in de zomer de paden van zeven wandelroutes in Liempde met een ploeg van zes vrijwilligers. Met een soort handmaaier maaien we ieder een eigen

route elke 3 a 4 weken," legt de actieve pensionado uit. "En de kleinkinderen vragen natuurlijk ook regelmatig de aandacht."

U zet zich al behoorlijk wat jaren in voor de reünistenvereniging van Beekvliet.

"Dat klopt," beaamt Kees Quinten. "Ik zit in de redactie van dit reünistenblad en ik zit in het bestuur van NMI. Hopelijk gaat de reünie dit jaar dan eindelijk weer door. Maar daar moet nog veel voor gedaan worden. We zijn druk bezig met het programma samenstellen, mensen vragen voor lezingen, een plan opstellen hoe we de school in gaan delen en of we de nieuwbouw al kunnen gebruiken. Het is dit jaar lastig organiseren met alle huidige maatregelen die er zijn. En straks moeten we in een korte tijd alle aanmeldingen gaan verwerken. Maar er bestaat ook nog steeds een kans dat de reünie weer uitgesteld gaat worden."

"En verder ben ik, samen met drie andere oud-Beekvlieters (Ine van Doorn, Roos Masselink en Sjef Smolders) betrokken bij het opzetten van een archief van Beekvliet. Naar aanleiding van de vorige reünie, het 200-jarig bestaan van Beekvliet, hebben we veel materiaal verzameld en gekregen. Daarnaast hebben we veel (foto-) materiaal van Ad Smits en uit het Bischoffelijk Archief in Den Bosch. Veel foto's zijn inmiddels gedigitaliseerd. Alles wat we als reünistenvereniging hebben, gaat nu met de nieuwbouw hopelijk allemaal een plekje krijgen in een eigen archiefruimte op school," vertelt Kees trots.

Hoe is de Beekvlietreünie ontstaan?

"Eigenlijk was het een idee van Arnold

Wintjes. Toen in 1988 de 'nieuwe school' tien jaar bestond, werd dat namelijk gevierd met een feest voor de mensen die op Beekvliet hadden gezeten. Na afloop was er nog een feestje bij café/restaurant De Zwaantjes in Gestel. We hadden nog zoveel soep en broodjes over, dat ik die naar De Zwaantjes bracht, waar nog veel mensen waren gebleven. En zo is het idee ontstaan voor een reünie. Met een aantal mensen die toen in De Zwaantjes waren, Pieter Paul

Laatste les in 2011.

Nabben, Regina van den Broek, Michiel Alting von Geusau, Margot Jansen, Maarten van Rooij en ik, vormden we in 1988 het voorlopig bestuur en is het idee van een reünie uitgebouwd tot wat het nu is. In 1989 kwam er een definitief bestuur met daarin Pieter Paul Nabben, Nicole van Tuel, Frank van Rooij, Elbert Hanhart, Maarten van Rooij en ondergetekende. Dus ja, ik kan wel zeggen dat ik er vanaf het begin bij was," stelt de oud-Beekvlieter met enige trots vast.

In augustus 2011 ging u met pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?
"Dat afscheid viel me zo zwaar, dat ik na

een paar maanden alweer terug was," lacht Kees Quinten. "Ik ben in augustus 2011 met een officieel afscheid met pensioen gegaan," legt de oud-docent uit. "De toenmalige rector Van Rhijn, van oorsprong ook aardrijkskundeleraar, zou in een brugklas en de eindexamenklassen les gaan geven. Maar hij viel na de herfstvakantie uit, waarna ik zijn klassen in december weer heb overgenomen. Dat was het meest voor de hand liggend, want in deze eindexamenklassen had ik natuurlijk al daarvoor les gegeven."

Was dat dan toch anders lesgeven dan voorheen?

"Je stelt je erop in. Je komt terug op een vertrouwde school, maar je voelt je wel veel vrijer, want alle rompslomp heb je dan niet meer. Het ging dus heel soepel. Ik moest nog wel, volgens voorschrift, een AVG-verklaring opvragen voor dat half jaartje lesgeven op Beekvliet. Dat vond ik heel bijzonder als je al 35 jaar les hebt gegeven."

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

"Dat is moeilijk." Kees denkt even na. "Eigenlijk heb ik er niet echt eentje die eruit springt. Beekvliet loopt als het ware als een rode draad door mijn leven. Ik ben als 12-jarige op Beekvliet begonnen, ben daarna 35 jaar leraar geweest op Beekvliet, mijn jongste zoon René heeft op Beekvliet gezeten en momenteel geeft mijn schoondochter les op Beekvliet. Tja, en wie weet....gaat er straks nog ooit een kleinkind naar toe."

Met dank aan Kees Quinten. ★

I IN HERINNERING

Jan van Bakel (11 december 1927 – 25 december 2021)

Dodemensdag - 25 december 2021. Zo beginnen de woorden van Bas van Bakel op de website (www.janvanbakel.nl) van zijn vader Jan, gevolgd door diens eigen doodsbericht in de taal van de dichter die hij ook was....

Op eerste Kerstdag 2021 is mijn vader Jan van Bakel vredig ingeslapen. Zijn Alzheimer was zeer vergevorderd. Hij is 94 jaar oud geworden. Lieve papa, bedankt voor alles. Rust zacht.

Bericht

*Wanneer ik uit mijn lichaam ben getreden
-- immers, ik ben iets anders dan mijn handen,
mijn voeten, hoofd, mijn haren, nagels, tanden,
en zelfs dan het totaal van al mijn leden --*

*geef dan dat alles aan het vuur te pande,
weehoud je tranen, stamel geen gebeden,
en als de rook daalt op het gras beneden,
waartussen straks mijn as ook zal belanden*

overpeins dan het onuitroeibaar feit dat ik een deel was van de werkelijkheid en als zodanig niet ben weg te branden uit de wirwar van ruimte en van tijd.

*Zo blijft het ergens smaken naar mijn spijt.
Jij bent de wereld, jij raakt mij niet kwijt.*

Jan

Door Peter van Overbruggen

Schoolblad Beekvliet

Eind 2021 was het 25 jaar geleden dat ik Jan van Bakel belde of hij genegen was om voor Tempora Nostra een bijdrage over zijn Beekvliettijd (1940-1946) te schrijven. Ons beider geboortedorp Nuenen, Beekvliet en de neerlandistiek aan de Nijmeegse universiteit waren en zijn de drie belangrijkste verbindende factoren tussen Jan en mij. Maar de directe aanleiding voor het contact in

1996 was een stuk van zijn klasgenoot Maurice Pirenne dat ik had aangetroffen in de eerste uitgave van Het Carillon, Orgaan voor de studenten der Poësis en Rhetorica. Dit schoolblad, opgericht in 1945, ging van start onder redactie van Jan van Bakel en Johan van Kessel. Aan de telefoon ontstond een uitvoerig gesprek waarin Jan mij uitlegde hoe ambivalent hij over zijn Beekvlietperiode dacht. Ik meende in zijn bereidwilligheid tot schrijven voor TN wat aarzeling te bespeuren. Die leek bevestigd te worden door een enigszins negatieve ondertoon in zijn overigens vriendelijke spreektrant. Maar ik had zijn ware intentie verkeerd ingeschat. De welbespraakte professor liet zich niet kennen, of liever: juist wel. Drie dagen later viel er al een envelop uit Nijmegen op de mat. Die bevatte

een prachtig artikel met zijn herinneringen aan Beekvliet: 'Het reglement'. In 2009 stuurde Jan nog een aanvullende bijdrage: 'Twee jaar extra'. De Beekvlietimpresies waren er niet positiever op geworden, maar gaven wel aan dat ze hem niet wilden loslaten.

Taalkunstenaar

Jan had aan de Nijmeegse Universiteit Nederlandse Taal- en Letterkunde (1946-1951) gestudeerd en was in 1958 gepromoveerd op een onderzoek naar de klompenmakerstaal. Vanaf 1958 werkte hij samen met prof. Weijnen aan het Brabants woordenboek en was vanaf 1960 docent dialectologie en historische taalkunde en hoogleraar computerlinguïstiek, naar eigen zeggen de eerste in Nederland.

Beekvliet was tijdens de oorlog gevorderd door de Duitse bezetter om er gijzelaars te interneren. Leerlingen en docenten moesten uitwijken naar o.a. Udenhout en bleven daar vanaf hun derde schooljaar 1942-1943 (Grammatica) tot en met het vierde schooljaar 1943-1944 (Syntaxis). Deze groepsfoto, gemaakt in Udenhout, is van de vierde klas. Jan zit in het midden vooraan, achter hem Norbert Smulders (later docent Nederlands) en Toon Ooms (later regent van Beekvliet), geheel rechts zit Maurice Pirenne.

te reconstrueren dat het zonder twijfel ook zo gebeurd moest zijn of in elk geval voor hem de werkelijkheid was. Ook bij mijn bezoeken aan hem in Nijmegen maakte hij duidelijk dat alleen de wil tot weten en verwondering tot kennis en inzicht leiden. Daarbij ging het er volgens hem om de feiten volgens een ordenend principe betekenisvol bij elkaar te zetten en de lezer te wijzen op het bijzondere daarvan. In deze woorden schetste Peter-Arno Coppen, eerst zijn promovendus en later vakcollega, hem tijdens de uitvaartviering. In 1987 beschreef Jan hoe hij vanuit zijn geboortedorp Nuenen naar Nijmegen was omgereden om zijn oude Beekvliet terug te zien, of liever wat er nog van over was. Het feit dat hij werd overmand door troosteloosheid was voor hem het bewijs dat Beekvliet nog altijd een rol speelde in zijn leven. Hij omschreef dat met een kenmerkende Jan-van-Bakel-zin: 'Sommige waarheden worden pas bereikbaar als je er niet meer bang voor bent.'

Logo en motto van de website

Deze prachtige filosofische uitspraak stond in zijn bijdrage die in november 1996 in Tempora Nostra verscheen. De karakteristiek die deze oud-Beekvlieter daarmee van zichzelf en van Beekvliet gaf heeft nu eeuwigheidswaarde gekregen. Op 4 januari 2022 hebben de uitvaart en crematie in besloten kring plaatsgevonden. ★

Een gedreven wetenschapper en leermeester was Jan van Bakel, virtuoos taalkunstenaar, enthousiast beeldhouwer-boetseerder en bevlogen dichter. In die laatste hoedanigheid had hij op Beekvliet een poëtische start gemaakt met zijn eerste sonnet. In 1953 won hij de Eerste Prijs Poëzie van de Groot-Kempische Cultuurdagen, met Anton van Duinkerken en Jan Naaijken in de jury. Zijn talrijke gedichten verschenen in gerenommeerde bladen en een aantal is ook op zijn website te lezen.

Ordenend principe

Jan beschikte -zo blijkt ook uit alle verhalen en artikelen op zijn website- over een fenomenaal geheugen. Hij was in ieder geval in staat over welk onderwerp dan ook de feiten zodanig

I Carrière-switch, of: doen waar je gelukkig van wordt

Er werd mij gevraagd een stukje te schrijven over mijn carrière-switch. Carrière-switch, dacht ik, dat kan toch alleen als je een carrière hebt (gehad)? En dat heb ik niet!

Op dit moment werk ik als postbezorger. Dit doe ik nu een ruim jaar, en met veel plezier. Ik hou van de vrijheid en het buiten zijn. Ik fiets, ik loop, ik ben in beweging, heerlijk! M'n sportschool betaalt mij, grap ik altijd! Maar om dat nu een carrière te noemen is misschien een beetje ambitieus...

Door Jolande van Erp

Waar ben ik dan vandaan geswitched, en waarom? Laten we bij het begin beginnen, en in dit geval Beekvliet als het begin nemen. In 1981 kwam ik als braaf, verlegen twaalfjarig meisje de brugklas binnen. Ik had de lagere school met een dusdanig goed resultaat doorlopen, dat ik een VWO-advies had gekregen, en als er dan toch een gymnasium in je dorp is, waarom zou je dan verder gaan zoeken? En, eerlijk gezegd, de eerste twee jaren ging het me vrij gemakkelijk af. Daarna werd het wat lastiger. Ik moest duidelijk meer tijd steken in het huiswerk maken en leren, en mijn favoriete vakken tekenen, handvaardigheid en muziek hadden inmiddels het rooster verlaten. Door meer en meer tijd in het studeren te steken, bleven de resultaten redelijk, maar ik had er niet echt plezier in. Het werd me steeds duidelijker dat mijn hart lag, en ligt, bij creatief bezig zijn. Of iets met muziek, maar eigenlijk wist ik toen ook al wel dat ik daar een enorme dosis talent voor miste!

Tien boeken per taal lezen

En dan moet je je gaan oriënteren op

een vervolgstudie... Vanaf klas 4 had ik zowat al mijn vrije tijd en vakanties gestoken in studeren en boeken lezen. Tegen die tijd wist ik al wel dat ik met exacte vakken mijn eindexamen niet zou halen, dus ik had alle talen gekozen, wat toen nog inhield per schooljaar zo'n tien boeken per taal lezen, veertig in totaal dus!

Ik had geen idee wat ik na Beekvliet wilde gaan doen, ik wist eigenlijk alleen wat ik niet wilde: weer jarenlang alleen maar leren, leren, leren. Ik wilde weer 'iets met mijn handen doen', en vrij zijn. Nu wordt dat natuurlijk helemaal niet verwacht van een Beekvlieter! Beekvlieters gaan verder studeren, misschien met een HBO-tussenstap, maar in het algemeen gaan Beekvlieters naar de universiteit. De decanen wisten dan ook niet zo goed wat ze met mij aan moesten. Kunstacademie misschien? Nou, dat was wel een hele grote stap, de vreemde wereld van kunstenaars in! Niets voor een braaf verlegen dorpsmeisje! Academie voor Industriële vormgeving in Eindhoven dan? Dat was al gestructureerder, maar helaas haalde ik het toelatingsexamen niet. Uiteindelijk kwam ik terecht op het Sint-Lucas in Boxtel,

Jolande van Erp als postbeambte

afdeling Etaleren, Decoreren en Reclame-tekenen. Het eerste jaar was leuk! Ik zat in een klas met allemaal mensen die HAVO of VWO gedaan hadden en we hadden een dag in de week vrij, omdat we bepaalde vakken nog niet hoefden volgen! Daarnaast natuurlijk veel tekenen, ontwerpen, knutselen etc.

Teleurstelling compleet

Het tweede jaar was meteen een stuk minder leuk. Ineens kregen we ook alle "schoolvakken" erbij, inclusief huiswerk en proefwerken, en ik bevond me weer op een punt waar ik al eens geweest was: ik was alleen maar bezig met studeren om toch maar fatsoenlijke cijfers te halen! Het tekenen en knutselen was ineens ook zo leuk niet meer, alleen nog maar een extra belasting naast het vele leren! Combineer dat met het feit dat,

ondanks dat me op eerdere scholen altijd werd verteld dat ik zo leuk kon tekenen, ik toen besepte dat zowat al die anderen dat beter konden, en de teleurstelling is compleet!

Ik ben gestopt met de opleiding en ben gaan werken. Mijn eerste baantje was op een kantoor in Vught, dat werd gerund door twee Belgen, die in een aantal opzichten nog in de Middeleeuwen leefden. Na een jaar of vier had ik het daar wel gezien en kwam ik terecht op een klein assurantie kantoor in Den Bosch, waar ik een hele fijne tijd heb gehad. Ik heb in die jaren ook de nodige cursussen en opleidingen gevolgd, zodat ik de computer kon laten doen wat ik wilde (hetgeen toen nog niet zo moeilijk was, met Windows en Word kwam je een heel eind), en zodat ik ook de boekhouding kon doen.

Klassenfoto 3b, 1983: Jolande van Erp zit op de tweede rij, eerste van rechts

Creatief bezig zijn

In 2006 ging mijn baas met welverdiend pensioen en werd het kantoor overgenomen door mensen die er vooral geld uit wilden halen. Ze hadden mijn collega en mij op grond van de wettelijke regels voor bedrijfsovername moeten overnemen, maar het was wel duidelijk dat ze dat liever niet hadden gedaan. Uiteindelijk verhuisden ze het bedrijf in 2011 naar Zuid-Limburg en wij hoefden niet mee...

En dan sta je op straat. Je moet solliciteren, maar elke afwijzing vertelt je dat "iemand anders beter in het profiel past" (je bent met je 42 gewoon te oud en te duur dus!) Het geeft je wel de gelegenheid om na te denken over wat je wilt doen met de rest van je leven. Ik had inmiddels zo'n 24 jaar op kantoor gezeten, iets waarvan ik altijd had gezegd dat ik dat nooit wilde! Maar wat wilde

ik dan nu wel? Daarover nadenkend kwamen een aantal dingen weer naar boven: creatief bezig zijn, vrij zijn, buiten zijn....

Ik was al een aantal jaren bezig met het maken van zilveren sieraden. Dit leek me een goed moment om daar serieuzer mee aan de slag te gaan. Onder de naam Yolandesign werd mijn bedrijfje ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Misschien kun je dat een carrière-switch noemen.

De vrijheid van de ZZZP-er

Heerlijk om ZZZP-er te zijn, je eigen tijd in te delen, zelf te bepalen wat je wel of niet wilt doen. Maar vooral heerlijk om creatief aan de slag te gaan! Iets moois te maken, iets onder je handen te zien ontstaan! Goed, eerlijk is eerlijk, het grote geld verdienen je er niet mee, dus nam ik er een baantje bij als postbezor-

ger bij Sandd. Elke maand zeker weten dat je inkomen hebt, en toch de vrijheid van de ZZZP-er. Totdat Sandd werd overgenomen door PostNL, toen hield ook dat baantje op... De collectie van Yolandesign werd uitgebreid met Shiny Shapes en Yol's Winterwinkeltje, maar toen er een vacature was bij PostNL ben ik daar toch maar ingesprongen. Weer een carrière-switch? En, zoals gezegd, het bevalt me prima!

Jolande met haar zonen bij hun gezamenlijke hobby, het sleutelen aan oldtimers, hier een DAF55. In het midden Edward en linksachter Antonie (beiden ook ex-Beekvlieters)

Sleutelen aan oldtimers

Nu vraag je je misschien af wat er dan van dat zo verlangde met-je-handen-bezig-zijn overgebleven is. Inmiddels ben ik – al lang – getrouwd en heb twee zonen van 21 en 23, beiden ex-Beekvlieters. Ja, ze doen HBO en universiteit, maar hebben ook iets van de gekte van hun moeder meegekregen. We hebben namelijk een gezamenlijke hobby: oldtimers, en daar ook zelf aan sleutelen. Ik heb Dafjes, de zonen gaan ook voor Volvo en Saab. Vorig jaar zijn we verhuisd

naar een huis wat ruimte biedt om thuis te sleutelen, en dat bevalt prima! En binnenkort begin ik met een cursus waarin ik ga leren om zelf oude meubeltjes op te knappen, hout restaureren, opnieuw stofferen, etc. De handjes worden goed bezig gehouden! Oh, enne....die muziek? Ondanks het gemis aan talent speel ik saxofoon in een bigband en basgitaar in een popband. En als het moet, kan ik ook wel een beetje piano en een beetje dwarsfluit. Ik ben getrouwd met een musicus, dus muziek maken wordt in ons gezin wel gestimuleerd!

Beekvliet geweldige basis

En vind je dat dan niet heel erg jammer van je gymnasium-opleiding, is een veelgehoorde vraag. Neen! Beekvliet is een fantastische school die voor mij ook de beschermde omgeving was die ik toen nodig had. Het is een geweldige basis en al wat je er leert, wordt je nooit meer afgenomen en neem je de rest van je leven mee.

Het is jammer dat er altijd maar klakkeloos wordt aangenomen dat iemand met een gymnasiumverstand ook verder wil studeren, naar de universiteit wil. Want waarom kan iemand, die toevallig is gezegend met een gymnasiumverstand, niet liever iets "met z'n handen" willen doen? Het belangrijkste is dat je iets doet waar je gelukkig van wordt. Alleen dan kun je er vol voor gaan, en zullen mensen ook zien dat je er plezier in hebt, en dat maakt – bewust of onbewust – ook de dag van de mensen om je heen wat leuker. ★

www.yolandesign.nl
www.shinyshapes.nl

Natuurhistorisch Museum van Beekvliet 'De Uil', diorama 1966

I Personalia

GEBOREN

Op 5 maart is Jens geboren, zoon van Chantal Spierings (2005) en Luuk Leering (docent science en biologie op Beekvliet), broertje van Isa en Nine.

Op 25 maart is Emma geboren, dochter van Maarten van der Doelen (2008) en Lisa Smits.

OVERLEDEN

Op 14 december is op 94-jarige leeftijd Leo van der Weijden overleden. Leo was van 1953 tot 1969 als docent Lichamelijke Opvoeding op Beekvliet werkzaam. Hij was een van de eerste niet-priesterdocenten op Beekvliet.

Op 25 december is Jan van Bakel (examenjaar 1946) op 94-jarige leeftijd overleden. Hij was neerlandicus en vanaf 1993 hoogleraar dialect- en historische taalkunde aan de Katholieke Universiteit Nijmegen. Lees het In Memoriam elders in dit blad.

GEPROMOVEERD

Op 21 februari promoveerde Stan Olijslagers (2013) aan de Universiteit van Amsterdam op een proefschrift met de titel 'The economics of climate change: on the role of risk and preferences'. Dagblad Trouw wijdde op 14 februari een twee pagina's lang artikel aan een interview met Stan over zijn proefschrift waarin

hij een nieuw rekenmodel voor de echte risico's van klimaatverandering presenteert. Dit artikel in Trouw was van de hand van Stans klas- en jaargenoot Maarten van Gestel (2013), een mooie Beekvliet-productie dus!

BENOEMINGEN

Per 1 december is Marc Verboord (1990) benoemd tot hoogleraar Media and Society aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. De leerstoel heeft een focus op 'Media Use and Institutions in the Digital Age'. Zie <https://www.eur.nl/en/eshcc/news/marc-verboord-appointed-full-professor-media-and-society> voor meer informatie.

Filmpjes? Stuur ze op!

Heb je nog ergens bijzondere, grappige of anderszins interessante filmpjes over Beekvliet in je archief? Bijvoorbeeld van een schoolreis of -kamp, toneeluitvoering, feest, sportief evenement, LSD, een docent, les in een klaslokaal of welke activiteit dan ook die met je school te maken heeft? Stuur ze naar ons op!

Wij maken er een afwisselende compilatie van die we op de reünie (en mogelijk ook op onze website) zullen draaien. Graag opsturen naar: archiefbeheerder Kees Quinten, email: kquinten@live.nl

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2022. De kopij daarvoor dient vóór 1 juli 2022 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 800

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulsten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Dennis Vorstenbosch (2011) en Sjef Smolders (oud-docent en oud-conrector).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

